

„Szenvedély és erotika a Kelet kapujában.”

18+

BORSA BROWN

Az Arab

Álomgyár

BORSA BROWN

Az Arabo

ÁLOMGYÁR KIADÓ
2015

„A mohóság és a kéjvágy, a gyűlölet és a furfang, az okosság és az erőszak, a jóindulat és a melegség. Mind része a fantasztikus egyvelegnek, melytől az arab jellem oly kibogozhatatlan rejtélynek rémlik a kívülálló szemében.”

(Leon Uris)

„Az asszonyokat ugyanaz a jog szerinti bánásmód illeti meg férjük részéről, mint amivel ők tartoznak férjüknek. A férfiak azonban egy fokkal fölöttük állnak. Allah hatalmas és bölcs.”

(Részlet: Korán 2. Szúra, 228.)

1. fejezet

- Nem kéne minden nőt megdugnod, aki egy kicsit is tetszik.
- Miért nem? Elfelejtetted, hogy azt csinállok, amit akarok.

Egyébként is rühellem az amerikai ribancokat. Mindenre képesek. Meglebegtetted előttük a dollárjaidat vagy az aranyaidat, és már bújnak is ki a bugyijukból. Persze ez igaz az európai szajhákra is. Még csak nem is hivatásosak, hanem gyönyörű fiatal nők, akik egyszerűen csak pénzt akarnak keresni. Én, Gamal ibn Husszein ibn Abdul al-Szudairi pedig megadom nekik.

– Feleségül kéne venned egy neked szánt szaúd-arábiai nőt, és el kéne kezdened fiúgyermeket gyártani!

Még hogy egyet! Legalább négy feleségre számíthatok, akik csak arra lesznek jók, hogy sorban szüljék nekem a fiúkat. Mert a lányokra nincs szükségem! Így neveltek. Rohadtul nem érdekel a világnak ez az érzelmeiktől csöpögő része. Én megszoktam, hogy ribancokkal veszem magam körül, meg luxussal. Emír az egyetlen, aki nem próbál állandóan a jó irányba lökdösni. Az unokatestvérem, de olyan, mintha az édestestvérem lenne. Két évvel idősebb nálam. Ő huszonkilenc éves, én huszonhét. Már van három felesége, született két lánya és egy fia, de ez nem jelenti azt, hogy megvetné a finom falatokat.

– Visszarepülsz Rijádba? – kérdezi, miközben belekortyol a kávéjába, amit fintorral a száján nyel le.

Én mindig kihagyom a kávé Amerikában. Európában olykor találok egész finomakat – amik az arab kávéra hasonlítanak –, de mindent utálok, ami amerikai.

– Az üzletet már lezártuk, úgyhogy itt végeztünk. De nem megyek vissza. Európába kell repülnöm.

Emír újra beleiszik a kávéjába, majd megint grimaszol egyet. A magas, gizda szőke pincérnő elvigyorodik a képét bámulva. Már tuti levette, hogy milliomos olajmágnásokat szolgál ki.

Ribanc.

– Ha most elmész Európába, akkor nem érsz vissza időben. Ha idén is kihagyod a zarándoklatot, apád megostoroz.

Ja!

Azt tényleg nem kéne kihagyni. Tavaly is üzleti ügyek miatt ebben a tetves USA-ban ragadtam. Persze fontos az üzlet, de nálunk más értékek is vannak. Apám akkor is tájékozott a dühtől.

Minden muszlim férfinak életében legalább egyszer szükséges elzarándokolnia Mekkába. Mivel ez a város az én hazámban, Szauúd-Arábiában van, ez annyit tesz, hogy mi majdnem minden évben részt veszünk a zarándoklaton. Akkor érzem magam rendben, ha tényleg odalátogatok.

Rendesen belém verték gyerekkoromban az iszlámot.

Gyűlölöm a sátorvárosokat, ahol a pórnép megszáll. Mi a közeli luxusszállodákat vesszük célba, de ennél nagyobb élvezet nem jut. A haddzs* idején tilos borotválkozni, szeszes italt fogyasztani, szexuális kapcsolatot létesíteni. Ilyenkor minden férfi szíve tiszta. A nők sem viselik az arcukat eltakaró kendőt, mert nem nőként tekintenek rájuk ekkor a férfiak. Mekka olyan, mint egy országhatár. Szigorú szabályok szerint kell viselkedni. Mekka Allah városa, így ott az ő törvényei vannak érvényben. A saría** betartása minden muszlim számára kötelező. Nem muszlimnak pedig nincs helye Mekkában!

Számomra az élvezetek megvonása jelenti a legnagyobb akadályt. Egyszer egy szállodában megszegtem a szex tilalmát, ezért az egész zarándoklatom semmivé foszlott. Érvényét veszítette az áldozat és a sok ima. Kurva szar érzés volt, na, azóta betartom a szabályokat.

* Mekkai zarándoklat. Az iszlám ötödik pillére.

** Az iszlám vallással kapcsolatban több jelentése használatos: iszlám jogrend, iszlám vallásjog, hagyomány, iszlám életforma, isten által előírt viselkedés.

Volt pár alkalom, amikor családunk kiváltotta a zarándoklatot, mégpedig úgy, hogy embereket küldtünk magunk helyett, meg hatalmas anyagi áldozatot. Talán vicces, de ez elfogadott a világunkban. Kényszerből cselekedtük ezt, mert apám, Husszein ibn Abdul al-Szudairi herceg betegen feküdt. Egy fia sem látogatott azokban az években Mekkába. És ez több mint tíz fiút jelent. Legalábbis hivatalosan. Apámnak négy felesége van, de szerencsére anyám, Núbia a kedvenc felesége, így mi vagyunk a kedvenc fiai is. Vagyis én és az édes fiútestvéreim.

Szóval mikor már apám temetésére készültünk, csodával határos módon meggyógyult. Szereti őt Allah, mindig is szerette.

– Majd küldök valakit magam helyett. Egyébként sem kell elszámolnom azzal, hogy megyek-e vagy sem.

– Csak magaddal.

Mekka meglehetősen messze van Rijádtól. A zarándokhely a Vörös-tenger közelében van, Rijád, a főváros pedig az ország belsőjében.

A szőke giliszta csaj odabillig hozzánk, majd valami mogyoró-félét rak az asztalra. Emír úgy bámulja, hogy abban a tekintetben minden benne van. Csinos darab, de én nem szívelem az ilyen deszka nőket. A melleit feltuningoltatta, de olyan a csípője, mint egy kislánynak.

– Kérnek még valami mást esetleg?

Vigyorog, szemei hol rajtam időznek, hol Emíren. Megigazítom a nadrágom derekát, mert kezd kényelmetlenül rásimulni az ölemre. Ez a ribanc úgy méreget, hogy feláll tőle a farkam.

Emír rám néz, majd a csajra, halványan elvigyorodik.

Tiszta hülye. Én tuti nem fogok hármásban szexelni!

Unokatestvérem olyan szerelmes az első feleségébe, mint egy megszállott, mégis válogatás nélkül bonyolódik bele intim helyzetekbe. És még ő mondja nekem, hogy nem dughatok meg mindenkit, akit csak akarok. Ez annak szólt, hogy megfordultam egy copfos után. Jó nagy segge volt. Tudtam volna mit kezdeni vele. Az arab férfiaknak általában két telt pont szükségeltetik a női testen. Az egyik a mell, a másik a fenék! Ez nálunk nem követség! Már csak azért sem, mert mindezek mellé karcsú derekat és formás lábakat várunk el.

– Én nem kérek mást, köszönöm – felelem, miközben érzem, hogy a velem szemben ülő idióta belerug a lábamba.

– Finom a palacsintánk – a szavai úgy másznak a fülembbe, hogy tudom, mindenről beszél, csak pont a palacsintáról nem.

Egyébként bírom az ilyen nőket. Nem teketóriáznak sokat, a lényegre térnek elég hamar. Végigmérem tetőtől talpig, oldalvást látom Emír vigyorát. A szóke már egyenesen a szemembe néz.

Jól van! Szóval kefélni akarsz!

– Na és milyen az a palacsinta? – kérdezem, miközben a keskeny csípőjére bámulok.

Emír azonnal veszi a lapot, miszerint elindult a vadászat, ezért hátradől a hatalmas fekete háttámlára, és halvány mosolyát a kávéscsészével próbálja eltakarni. A szóke végigsimítja a ruháját, majd beletúr a hajába.

Na, azt én is szívesen megtépném.

– Juharsziruppal a legfinomabb – megnyalja a száját.

Ó, de olcsó vagy!

Képtelen vagyok ráhangolódni, pedig már olyan kemény vagyok, mint a kő. Dugnék, csak nem őt. A csaj ráérez a gyilkos hangulatra, ezért menti, ami menthető.

– Hozok belőle kóstolót. Ha nem ízlik, akkor a vendégeink voltak.

Nem vár választ, éles fordulatot véve viharzik vissza a pulthoz, majd odaság valamit a pult mögött állónak. Az alacsony, fekete rövid hajú csaj vigyorogva ránk néz. Most már tuti ő is ránk fog mozdulni. Valami ilyesmiért utálok Amerikát. Nem kell alku-dozni, pedig a kereskedelem meg az üzleti élet kemény vonal az életemben. Olajmezőink vannak Szaúd-Arábiában, ezért vagyok kénytelen azzal a bizonyos első meg második világgal tárgyalni. Mert ugye mi vagyunk a harmadik világ. És mi a jellemző a harmadik világra? Fejletlenség, alacsony életszínvonal, elmaradottság. Csupa negatív dolog. Csakhogy ez a bizonyos harmadik világ nem egészen az, aminek a buzi amerikaiak meg európaiak elképzelik. Szaúd-Arábia az egyik leggazdagabb nemzet. 1946-ban, a kőolaj kitermelésével megindultunk azon a bizonyos lejtőn fölfelé. A sivatagok nomád életmódját felváltotta a luxus. A királyi család leszármazottai – ahova én is tartozom – az ország földjének minden

négyzetméteréért pénzt kapnak. Mert lapul alatta valami. Valami, amit mi eladunk. A mi országunkban minden egyes üzlet, ami a földdel köthető össze, a vagyonunkat gyarapítja. Azt a vagyont, ami már akkorára duzzadt, hogy a király bejelentette, országa képtelen elkölteni a rengeteg pénzt. Most őszintén. Amerika vagy Európa bármely országa jelentett már be hasonlót? Vicc! Egyesült Államok meg unió. Pénzeket adnak kölcsön egymásnak az országok, befolyásolják a másik gazdaságát, és még ők merik mondani, hogy mi vagyunk a harmadik világ. Szerintem a dobogón az első helyen állunk. Látszik ez abból is, hogy a nők miként vesznek minket célba.

– Megdugod?

Emír előredőlve dobja hozzám a kérdést, én meg hirtelen azt sem tudom, mire gondol. Odapillantok a pulthoz, látom, ahogy a lányok vihogva teszik föl a palacsintákat a tányérokra.

– Nincs itt Ibrahim. Már elutazott Európába. Nélküle nem fog menni.

Emír fölhúzza a szemöldökét, tudja, hogy ebben nem ismerek tréfát. Ibrahim az orvosom. Minden hónapban vért vesz tőlem, és alaposan megvizsgál odalent is. Ezenkívül van még egy fontos dolga. Megvizsgálja a csajokat, akiket megdugni készülök. Nem használok gumit, ezért elengedhetetlen a nő tisztasága. Olyan tisztának kell lennie, mint a hó. Ez a másik oka annak, hogy nem kezdek csak úgy akárkivel. A kurvákat megvizsgáltatom, fizetek és élvezek. Nem érdekel, nekik jó-e! Az ilyen kis szőkék álomvilágban élnek. Azt hiszik, képesek elcsavarni egy magamfajta fejét.

– Olykor te is ráfanyalodhatnál a gumira! – unokatestvérem hangja elég szemrehányó.

Volt már rá példa. Meg is bántam. Olyan volt, mintha valamit elvettek volna tőlem. És az a valami a jogom volt a nőhöz. Szememben a nőnemű lények csak egy dologra hivatottak, az pedig az, hogy kielégítsék a vágyaimat. Márpedig én úgy szeretek kielégülni, hogy nincs a farkamon gumi.

Persze ez az egész egészség dolog nem érdekli a ribancokat. Pénzért bármit megtesznek. Én azonban kicsit józanabb vagyok.

A feleség, az más! Ő ugyanolyan erős támasza egy muszlim férfinak, mint az iszlám. Becsülni kell, tisztelni, és szépen kell bánni vele. A külvilág véleménye eltorzult a valóságról. Mindenki azt

hiszi, a hitünk azt parancsolja, hogy elnyomjuk a nőt, és alázzuk. Ez nem igaz! A Korán szigorúan utasítja a férfit, hogy asszonyának szerezzen örömet, és minden jóval halmozza el. Az, hogy hogyan viszonyulunk a más világból származó nőkhöz, már más kérdés. A lotyók nem az asszonyaim, ennél fogva pedig semmi jóra nem számíthatnak, a pénzen kívül. Talán büntetem őket. Sokszor érzem a vágyat rajtuk. Kívánnak. Én azonban szántszándékkal teszek róla, hogy ne tudjanak élvezni. A szexuális kielégülés is ajándék, márpedig én nem ajándékozom magam csak úgy oda minden jöttment amerikai szukának!

Mindkét lány elindul felénk, egymásra sandítva próbálják mosolyukat leplezni. Talán huszonöt évesek lehetnek, de már régen feladtam a törekvéseimet egy nő korának megtippelését illetően, ugyanis egyszer Brazíliában hanyatt döntöttem egy szexbombát, akinek olyan tökéletes volt a teste, amelyet rajzolni sem lehet. Aztán kiderült a kora. Negyvennégy éves volt. Leesett az állam, miközben az fogalmazódott meg bennem, hogy oké a világ. Minden korosztály dugható!

A szőke hirtelen odakapja rám a fejét, picit megmerevedek de-réktől lefelé.

Na jó! Nézni azt tudsz.

A szoknyája majdnem szétszattan a keskeny csípőjén, minden egyes lépésnél feljebb kúszik a combján a ruha. Nem zavarja, csöppet sem próbálkozik visszahúzkodni a helyére. Szép hosszú combjai vannak, és szép kék szeme. Ezenkívül egy nulla. Még a szőke haja sincs rám olyan hatással, mint általában szokott. A másik alacsonyabb nála, és sokkal bártortalanabb. Az ilyen alamuszi nyuszik ugranak a legnagyobbat. Elképzelem, hogy beletúrok a rövid fekete hajába, de ettől nem indulok be.

Emír döbbenetesen rám néz, mintegy tiltakozásképpen, hogy neki nem kell a fekete. A csaj átlagos testalkatú. Nekem jobban tetszik a teste, mint a szőkée, de rokonom a gyermeki fejletlenséggel megáldott nőkre bukik. Szerintem, ha tehetné, kicserélné a két fejet a testen. Kicsit elkeseredik, mert tudja, hogy enyém a választás. Hiába idősebb nálam, a rangsorban alattam van. Ő anyai ágon tartozik a családhoz, és mint mondtam, nálunk a női vonal nem ér túl sokat.

A szőke leteszi a tányérokat az asztalra, le sem veszi rólam a szemét. Tetszik a kihívó stílusa. Persze közönséges, de jó játék

lesz. A fekete leteszi a szirupot, és Emírre mereszti őzikeszemeit. Kifejezetten megkívánom a tekintete miatt. Most már dönteni kéne.

– Mennyibe kerül nálatok ez a finom kóstoló? – kérdezem, és csak reménykedem benne, hogy tudják, mire gondolok.

Egymásra néznek, a szőke hangosan felnevet. Gyönyörű fogai vannak, de közönségesen vihog. Aztán hirtelen elkomolyodva rám néz.

– Ingyen van. Vegyék úgy, uraim, hogy ez jár.

Tetszik, hogy nem tegez le. Uramoz. Én nem adom meg ezt a tiszteletet. Emírre nézek, látom a szemén, hogy semmi sem érdekli, csak a dugás. A közeli Hiltonban van nekem is egy lakosztályom, meg neki is. Ez a legkényelmesebb. A recepciósök diszkréték, és mindennel szolgálnak, amit csak akarunk. Volt rá példa, hogy egyszerre három lányt kértem, de Emír nem volt sehol, ezért a recepción fogalmaztam meg a kérelmeimet. A pasinak a szeme sem rebbent. Egy óra elteltével beállított a három csaj, és lesték minden kívánságomat. Ilyenkor szeretek hálás lenni. A recepciónak adtam búcsúzóul egy slusszkulcsot. Egy A8-asé volt, úgy örült neki, mint majom a farkának. Azóta különösen figyelmes minden recepció s királyi család tagjaival.

– Tudjátok, lányok, a mi igényeink nem egyszerűek.

Emír hangja fenyegető, szinte közli, hogy szexuálisan aberrált. Egyébként én tényleg annak mondanám. A feleségeit szereti, de a prostikkal sokkal keményebb, mint én. Volt már rá alkalom, hogy tizenkét éves kiscsajt vett meg magának Oroszországban. Felfordult tőle a gyomrom. Nem véletlen, hogy a deszka csajokra bukik. A feleségei ezzel ellentétben normálisnak mondhatók, és szerintem fogalmuk sincs férjük agyamentségéről. Persze ha tudnák, sem tehetnének ellene semmit.

– Megkóstolja?

A szősi rá se hederít Emírre. Velem játszadozik. Tuti nem fogom megkóstolni ezt a szirupos amerikai hülyeséget, de őt igen. Most már kíváncsi vagyok, mennyire odaadó az ágyban.

Fölállok, miközben az ingemet próbálom visszatűrni a nadrágba. Felveszem a zakómat, a csaj szeme a farkamhoz vándorol. Lecsekkolja, mennyire indultam be.

Nyugi, cica, kemény leszek! Olyan kemény, hogy jajgatni fogsz!

Előveszem a tárcám, a fekete lány is engem néz, meg az unokatesóm is. Visszanézek rá, a tekintetemmel kérdezem: „na, mi van, nem jössz?” Zavartan föláll, és ő is a nadrágját kezdi igazgatni.

Szóval beindult ő is. Hát igen. Egy vérből valók vagyunk.

Símítgatja az erős borostáját, retteg attól, hogy lefújom a bulit. Élvezem a félelmét, de nem húzom tovább. Kiteszek az asztalra harminc dollárt, majd előveszek még egy köteg százdollárost. Nem az összeget akarom érzékeltetni, mert az nem túl sok, egyszerűen csak jelzem, jár a lóvé, ha oké az üzlet. Beszélni nem szeretek róla, azt meg kifejezetten utálok, hogy ilyen kis címletek vannak forgalomban, de hát ez Amerika. A pénz látványára a szözi keze picit megrándul, de nem nyúl érte.

Ekkora kurvát. Ez mindent meg fog tenni érte.

Emír a feketére néz, olyan szemeket mereszt, mint aki azt mondja: „Te is kapsz ennyit, ha ügyes vagy.” A csaj válaszul beleharap a szájába, majd elvigyorodik.

– Mi este nyolcig dolgozunk – mondja unokabátyámnak, a szőke meg helyeslően bólogat.

– Oké, akkor legyen kilenc óra.

A mondattal sikerül célt érnem. Emír megnyugszik. Végre tutira veheti, hogy megkapja a csajt, bár biztos vagyok benne, ha a fekete nem mozdult volna rá, ő észre sem veszi. Sosem hagyja ki a lehetőségeket, ahogy általában én sem.

Előveszek egy hiltonos névjegykártyát, és a csaj kezéből kiviszem a tollat. Az ujjai végigsimítják a kézfejemet, látom, ahogy szaporábban veszi a levegőt.

Szét fogom szedni.

Ráírom a kártya hátára a nevemet meg Emírét is, majd visszaadom a tollat és átadom a névjegyet. Egy darabig próbálkozik a betűzéssel, majd pilláit felém rebegetti.

– Ott leszünk, Gamal.

Úgy válaszol, ahogy egy arab nőtől elvárható, nem pedig egy amerikaitól. Ettől az engedelmességtől kezdem úgy érezni, hogy egész jó éjszaka előtt állok.

– Az én nevem Sarah, a barátnómé pedig Monica – folytatja sejtelmes mosollyal.

Legszívesebben azt válaszolnám, hogy „ki a faszt érdekel?”, de inkább visszafogom magam. Emírnék azonban biztosan ugyanott jár az agya, mert már majdnem hangosan felnevet. Aztán odalép a csajokhoz, és fölényesen válaszol.

– Akkor kedves Sarah és Monica – kivár, és a névhez tartozó testeket is végigkémeleli –, a késés nem megengedett. Csak hogy tudjátok.

Nem tudom, miért akarja megmutatni, hogy ő valaki, mert ezek már rég tudják. Amikor más kontinensen vagyunk, öltönyben járunk, nem pedig földig érő lepelben, mégis ránk van írva minden.

Odahaza számunkra szintén megengedett az európai viselet, a nőknek azonban nem. Ahogy egy lány menstruálni kezd, onnantól kötelező a fátyol. Csakis a testvérek és apjuk előtt mutathatják meg magukat a fiatal nők. Nekem két húgom van, egy öcsém, egy bátyám és egy nővérem. Jól emlékszem, hogy anyám titkolta húgaim menstruációját, minél inkább ki akarta tolni azt az időt, amikor kényelmetlen gúnyába kényszerítik lányait. A lányoknak sokszor egészen fiatalon eldől a sorsa. Vannak családok, ahol már szinte a születés pillanatában tudják, ki lesz a férjük. Az azonban megint csak tévhit, hogy a fiatalok csakis szülői ráhatásra házasodnak. Régen valóban így volt, de sokat javult a helyzet. Egy anya mindig eléri azt, hogy a lánya is megelégedjen a választottal. Ehhez nem szükséges szerelem, csak kölcsönös tisztelet. Egy muszlim nő igenis érzi a súlyát annak, ha tisztelik. A szerelem mulandó, de a tisztelet és megbecsülés, az nem! Az én húgaimnak is megvolt a férjjelöltjük, csak az volt a kérdés, mikor sétálnak el a család tűzhelye mellől. Persze ez visszafelé is így van. Tudom, kik lesznek a feleségeim, de még nem vagyok hajlandó vele foglalkozni. Talán megvetendő, de nem ritka a családon belüli házasodás. A távoli rokonnal való egyesülésnek köszönhető, hogy családunk elég biztos kézben tartja az országot.

– Mi akkor megyünk is – Emír mellettem helyeslően bólogat. Már falják szemei a fekete csajt. Beindult a fantáziája. Ránézek „Sarah-ra”, és azért, csak hogy tudja, merre hány méter, tényeket közlök vele. – Külön-külön leszünk. Te csak velem! Érted? Háromezer dollár. Ennyi jár érte.

Először megdöbben, de aztán alig láthatóan bólint. Elpirul az arca, nekem meg az jár az agyamban, hogy mennyire fogom még őt arcpirító helyzetbe hozni. Bírom az ilyen játékokat. Eljártssza, mennyire végzet asszonya, aztán mikor rátérek a lényegre, olyan zavarba kerül, mint egy szűz.

A szüzek gondolatára már megint sóhajtanom kell. A gyengéim. Egyszerűen csak szeretem a tiszta dolgokat, és egy szűznél kevés tisztább dolog van a világon. Persze ilyen tiszta lányokra már Európában vagy az USA-ban nem lelni. A szüzek szinte még gyerekek. Otthon azonban igen. Belenyilall az agyamba, hogy az én eljövendő feleségeim is még mind érintetlenek. Várnak rám odaadóan.

Emír elsétál mellettem, ezzel jelezve indulásunkat, de a szőke pirult arcának látványát még élvezni akarom. A kék szeme világít, és engem néz. Szégyelli magát, de vállalja is. Szó nélkül caflatok a mellettem elsuhanó után.

Mikor az ajtóhoz érünk és kilépünk rajta, kissé bosszúsán szól rám az unokabátyám.

– Miért nem hagyta meg nekem a szőkét? Eszméletlen jó teste van.

– Nem értem, Emír! Miért szeretsz deszkákat baszni?

– Azért, amiért te gömbölyűeket. Ez jön be.

Az túlzás, hogy a gömbölyűeket szeretem, de tény, felvillanyoz minden, ami nem csíkban végződik. Nem szépítem. Szeretek rácsapni úgy egy fenékre, hogy az ritmusban remegjen. Hát a szöszié nem fog, az tuti.

– Egyébként az előbb még te mordultál rám a szexszel kapcsolatban, most meg nem hagyta kibúvót.

– Ne játszd meg magad! Nem akartál te annyira kibújni! Szétdughatod a szösze fenekét. Azért ne mondd, hogy ez olyan nagy baj!

Nem válaszolok, pedig tudom, mit felelnék szívesen. Eszemben sincs megdugni. Talán leszophat, de még ez is változhat, mivel addig még el kell tennie négy órának. Délután öt óra van. Oké, azt elismerem, ha olyan ártatlanul bámul rám, mint az előbb, akkor biztos beindulok.

Az utcán ott parkol a Mercedesünk, amibe bele is huppanunk. Otthon rendszerint nagy autókkal járok és sofőrt alkalmazok, de külföldön dobom ezt a szokásomat. Már kaptam is apámtól

ezért, mondván, hogy egy „herceg ne vezetgessen”. Minek a luxusjárgány, ha még nem is vezethetem? Az F800-as modellt külön nekem készítették. Tartok egyet Európában is és Amerikában is. Mindkettő arannyal van átvonva, belül pedig krém- és barna színt ölt magára. Az arannyal átvonáson nem a színét értem, hanem a nemesfémét. Értékes. Sosem hagynám az utcán őrizet nélkül. A kormánya olyan, mint egy Forma-1-es versenyautónak. Hülye lennék nem vezetni.

Emír bosszúsan húzza le a fejét.

– Minek veszed ennyire sportosra a figurát? Rijádban a kocsid nem fér el a parkolóban, itt meg legömbölyített hátsójú luxusra költesz.

– Ismersz. Ez így gömbölyű.

Emír elneveti magát, tudjuk, hogy a hátralévő órákban csakis a szexről leszünk képesek dumálni. Onnantól meghatározza életünket, amióta először kaptunk meg nőt. Azt nem tudom, unokatestvérem miként ment át ezen a beavatáson, de a saját szüzességem elvesztésére tisztán emlékszem.

A rijádi palota férfirészlegébe apám sétált be, és közölte, hogy menjek le a női lakrészbe, mert várnak rám. Tizenöt éves voltam, és nagyon is tudtam, mi következik. A család férfi tagjai már évekkorábban ugrattak és próbálták minél intenzívebben belém verni, hogy mennyire kell állatiasan viselkedni a nőekkel. Sztorikat meséltek arról, hogyan tépik a hajukat kefézés közben, és hogyan sebzik fel a vaginájukat. Szerettem a húgaimat, ezért undorodva hallgattam végig mindezt. A mi világunkban más egy fiú-lány testvér viszonya. És ez mindinkább kiéleződik a királyi családban. Engem istenként kezeltek, lánytestvéreimet meg egyszerű gyerekként. Egy ideig nem értettem az egészet, de az első szexuális élményem után már nagyon is tudtam, mit jelent az, hogy a férfi az elsődleges. Mégsem bántam soha lánytestvéreimmel kifogásolhatóan. Annál inkább a más világból származó nőekkel...

Maysa húgom csak két évvel fiatalabb nálam, Nasire pedig ötlet. Mindketten férjhez mentek már egy távoli unokatestvérhez, és gyermekük is született. A nővérem, Fatima tíz évvel idősebb nálam, vele sosem kerültem testvéri kapcsolatba. Mire én hatéves lettem, ő már el is került a palotából, azóta is Dzsiddában él. Évi

egyszer látom őt, már ha elmegyek a zarándoklatra, mert akkor be szoktunk térni hozzájuk.

Szóval azon a bizonyos napon a palotában két lány várt rám egy elkülönített szobában. Most is érzem az orromban a rózsa-illatukat. Az ajtón meg az ablakon nehéz, aranyszínű bársony takarta a fényt, a légkondicionáló pedig maximumon harcolt a 45 fokkal. A szobában hűvös volt, amitől a lányok mellbimbója keményen meredt előre. Olyan vékonyak voltak, hogy az volt az első gondolatom: nehogy összetörjem őket. Kopaszra voltak szőrtelenítve, és az első kérdésük máris az volt, hogy mit szeretnék. Azt hiszem, ennek az élménynek a hatására kezdtem vonzódni az átlagos testalkathoz, nem pedig a modellalkathoz. Talán húszévesek lehettek, és meglehetősen tapasztaltnak voltak mondhatók. Úgy vetették rám magukat, mint egy oroszlán az áldozatára. Ma már tudom, hogy apám háreméhez tartoztak, ezért később undorral telve gondoltam bele a helyzetbe. Morbid volt ugyanazokat a csajokat döngetni, mint az apám. Nem csináltam rendszert a látogatásukból.

Tisztán emlékeztem a bátyám, Fawwaz jó tanácsaira. Hat évvel volt idősebb nálam, ő már túl volt a nehezén. Rendszeresen leültetett a tv elé, és DVD-ket vetített le, ami elég egyértelműen megmutatta, hol mit kell csinálni egy nő testén. Nekünk még az anus nyílás is csak egy szexuális forrás volt, annak ellenére, hogy a Korán kifejezetten utasít: szex közben minden testrész csak arra használható, amire való. A perverzió elítélendő, de itt jön az, hogy kinek mi mire való, és kinek mi a perverzió.

Egy arab ezt is megmagyarázza!

Már a szüzességem elvesztésénél seggbe dugtam a csajokat, és ez azóta is kedvenc elfoglaltságom. Azt hiszem, ennyiben ki is merül a deformitásom. Persze néha durvább vagyok a kellenél, de én nem érzem úgy, hogy ezt szégyellnem kellene. Hát nem is teszem.

A két szuka úgy sóhajtozott a tizenöt évem alatt, hogy azt hittem, én vagyok isten. Persze, hogy is ne hittem volna? Apám mindig arra tanított engem, a bátyámat meg az öcsémet, hogy bármit megtehetünk. Én pedig tizenöt éves koromban megfelelő visszajelzést kaptam arra nézve, tényleg bármit megtehetek.

A szálloda előtt megállunk, a sofőr azonnal odaszalad hozzánk, és kiskutyaként lihegve várja a kulcsot. Átadom neki, hogy odébb parkolhasson, szegény úgysem ülhet be mindennap egy ilyen kocsiába. Befelé lépdelve a forgójajtón, érzem magamon a kíváncsi női szemeket. Eszembe jut az állatvilág. Ott a nőtények nem lacafacáznak. Kiválasztják a legalkalmasabb hímet, és már hívják is párosodni. Amerika maga a szavanna. Teli megdugható nőtényekkel.

Hányingerem van. És baszhatnékom!

– Nem iszunk meg egy kávét a bárban? – gondolataimból Emír rángat ki.

– Nem volt elég az a lötty, amit ittál?

New York egész jó helynek számít, de a kávéban igenis az arab a verhetetlen. No meg még ezer más dologban, de mit tudhat erről az első meg a második világ...

– Marha messze van még az este kilenc. Valami programot kitalálhatnál.

Szembefordulok Emírrrel, valóban fájdalmas arcot vág.

Ne már! Most komolyan így beindult arra a semmilyen csajra?

Hatalmas karikás barna szemei megnyúlnak, miközben a szálkás fekete haját igazgatja. Nálam csak pár centivel alacsonyabb, de a termetét inkább tohonyának mondanám. Nem kövér vagy pocakos, de a járása olyan, mint egy öreg medvének. Lassan lépdel, de hosszan, így tényleg sebesen halad, ami tökéletes ellentétbe hoz rajta mindent. Az egész alkata furcsa. A kézfeje és a lábfeje vékony, de a karja és a combja vastagodik, ahogy egyre följebb siklik rajta az ember szeme. A sport nem az erőssége.

Emír inkább az apjára hasonlít, ezáltal a külsőnk teljesen más. Én is az apámra hasonlítok, és az az ő anyjával van egy érvonalon. Nemcsak külsőleg hasonlítok apámra... Egy időben hátránynak véltem a túl magas termetemet meg a kreol bőrömet, de kimoszulva Szaúd-Arábiából, rájöttem, hogy erre igenis buknak a nők. Otthon különbözni akartam mindenkitől, de hát sajnos nem szőke hercegnek születtem. Európában és Amerikában azonban különleges vagyok. Húszéves korom körül jöttem rá, hogy minden rá van írva az emberekre, úgy, ahogy rám is. Szegények-e vagy gazdagok,

prúdek-e vagy nyitottak egy másik világra. Én gazdag vagyok, nem vagyok prúd, és mindenre nyitott vagyok. Bizonyos dolgokban.

– Mondjuk, összeszedhetnéd magad! – válaszolom csípősen. – Bűdös kávészagú a szád, és a farkadra is ráfér a tisztogatás, ha egy nő szájába akarod gyömöszölni.

– Na nehogy már én akarjak megfelelni!

Tipikus Emír-válasz. Nem bánok soha tisztességesen a nőkkel, de annyival azért megtisztetem őket, hogy kifogástalanul várok rájuk. Nekem mindennél fontosabb a nő tisztasága és illata, így azt gondolom, ennyi nekik is jár. Ha már úgysem célom kielégíteni őket, akkor legalább ennyit adjak. No meg sok-sok dollárt. Ennél többet úgysem kaphatnak. A tisztaság a mi világunkban egyébként is fontos. Szigorúan be kell tartani a tisztálkodási szabályokat, és ez nem az illatszerek használatában merül ki. Hallottam már olyat, hogy valaki azt mondta: „piszkos arab”. Ez a létező leghibásabb megállapítás. Nyilván vannak muszlim országok, ahonnan olyan tapasztalattal térnek haza a turisták, hogy „piszkosak”, de ez nem az én fajtám. Az én rétegem sosem piszkos. Testileg. Lélekben nem vagyunk szentek, de a testünk igenis makulátlan. A Korán még a szőrzet és a körmök gondozására is alaposan kitér. Egy arab férfi körme nem lehet hosszú, az arcszőrzetnek ápoltnak kell lennie, és a szőrtelenítés a nemi szerv körül meg a hónaljban nagyon ajánlott.

Az olyan férfiaknak, mint én vagyok, nem célja kielégíteni azt a nőt, akit csak használ. Persze nem azt mondom, hogy én még nem elégítettem ki egy nőt sem, de az nem érdekel az aktus során, hogy fájdalmat okozok-e neki, vagy élvezi-e. Egyetlenegyszer fordult elő, hogy egy nővel gyengéd voltam. Kifejezetten lestem a kívánságait, és olyanokat kéfélttem vele, amitől a plafon is leszakadt. Na, őt szanaszét dugtam, és élvezte. Azoknak, akiknek fizetek, elvből nem akarok örömet okozni. Okozzon nekik örömet majd az, amikor a pénzt költik. Ez csak üzlet.

Emír nem vár reakcióra, automatikusan a bár felé veszi az irányt, én meg megindulok a lift felé. Egy idő után lecövekelve figyelem, hogy mikor veszi észre, már nem lépdelek mellette. Jó tizenöt méterbe telik. Hatalmas termetével visszafordulva kérdez.

– Most mi van? Tényleg nem jössz?

Elsuhan mellettem egy vörös ruhás nő, akinek csak a hátsóját bírom szemügyre venni. Emír arca mindent elmond az elülső látványról is. Elvigyorodva a nőre biccent, és már fordul is utána. Eszeveszett tempóval caflat a bár felé, tuti befűzi a csajt. Ma szerintem egyszerre kettőt fog agyonkefélni, nekem meg ahhoz az egy szőkéhez sincs túl nagy kedvem.

2. fejezet

A szobában kinyitom az ablakot, mert oxigénre van szükségem. A levegő elég frissnek mondható, mert október legelege van. Ez az egyetlen olyan dolog, amit szeretek az idegen országokban. A királyságban nehéz olyan napokat elcsípni, mikor nem gyilkos a hőség. A szabad levegő beszívása is lehetetlen próbálkozás, ablak pedig szinte soha sehol nincs nyitva! Az épületekben mindig klímák hűtik a levegőt. Nincs megállás! A sivatag már csak ilyen. Az éjszaka enyhülést hoz, de nem túlzok, ha azt mondom, hogy a homok uralkodik az arab félsziget fölött.

Eszembe jut Emír megjegyzése a zarándokltról, ezért magamhoz veszem a telefonomat, és már majdnem tárcsázom apám számát. Jó lesz vele előre közölni, hogy az október 9-én induló programját a többi fiával tervezze. Apám a zarándoklatot mindig így végzi. Az összes létező fiát magával citálja. Nem célja a különböző almokból származó fiúkat összebékíteni, de apai kötelességének így méltán eleget tesz. Általában az unokatestvérek is csatlakoznak, ami már meglehetősen kényelmetlenné válik. Mindenki tudni akar mindenkiről mindent. A haddzs alatt minden világi dologtól tartózkodni kell, ezért is tilos a szex vagy az alkohol. Jobb híján így tényleg az marad a legértelmesebb elfoglaltság, hogy imádkozunk és beszélgetünk.

A telefonomat félredobva inkább még erőt gyűjtök.

Be van készítve a szobámba a szokásos gyümölcskosár, ezért elhatározom, hogy a borralaló osztásánál nem leszek fukar, mikor távozom. Beleharapok a datolyába, majd letuszkolok még párat.

Hazai íz!

Számptalan más dolog is be van készítve a nappaliba. Egy piroskék valódi perzsaszőnyeg hever összegöngyölve az ülőgarnitúra mellett, ha esetleg imádkozni támadna kedvem.

Hát persze hogy támad.

Az asztal közepén hever a Korán, nem mintha nem cipelném mindenhova a bőrröndömben a sajátomat. Értékelem ezeket a segglyaló gesztusokat.

Ledobálom magamról az öltönyt, és veszek egy gyors zuhanyt. Bírom, ahogy az amerikaiak felveszik a mi ritmusunkat. A hiltonos csomagolású tusfürdő meg sampon helyett Bvlgari tisztálkodószereket pakoltak ki, és törülközőből is kiraktak még jó pár darabot.

Hm. Attól, hogy gazdag vagyok, még csak egy törülközőbe vagyok képes megtörölni a seggem.

A szőrzetemen gyorsan felhabosítom a szappant, majd megmosom a hajamat is. Szerencsére az én fizimiskám nem olyan drótszőrű, mint Emíré. A szőrzetem nekem is elég erősnek mondható, de ettől beindulnak a nők. Amikor szex előtti tisztálkodást végzek, mindig végigfut az agyamon, hogy vajon miként reagál egy másik világból való nő az én körülmétélésemre.

Ez azóta foglalkoztat, mióta egyszer egy amerikai kurva erőszakosan markolta meg a farkam, majd megjegyezte, legnagyobb vágya, hogy egyszer végre láthasson egy körülmétélt faszt. Megmutattam neki.

Semmi extrát nem láthatott, csak annyit, hogy a péniszem végéről el van távolítva a bőr. Régen ezt brutális beavatkozásnak könyvelték el a tudatlanok, pedig nem az. Az emberfia semmit sem érez, amikor csinálják, és igenis vannak előnyei. Nálam nem végezték el azonnal születésem után, csak hétéves koromban. És azzal, hogy nem csecsemőkorban estem át rajta, plusz dolog is dukált hozzá. A fiúk ilyenkor gazdag ajándékban részesülnek. Ekkor kaptam meg az első arany Rolexemet, amit azonban csak később kezdtem el hordani. A többi meglepetést sokkal jobban becsültem, amik játékok voltak és egyéb ékszerek. Maga a beavatkozás csöppet sem fáj, mert érzéstelenítették a területet. Mire feleszméltem, már kész is volt. Pár napig akadtak vele kellemetlenségek, de nem nevezném elviselhetetlen kinnak. Bátyámat is hétéves korában metélték körbe, öcsémet pedig azonnal a születése után. Azok a bizonyos előnyök pedig elég intenzíven érezhetőek. Sokkal tisztábban tartható a terület, és még a szex is jobb vele. És nem csak nekem. Nem élvezek

el öt perc alatt, hanem képes vagyok akár egész éjszaka kordában tartani a férfiasságomat. Mikor ezt egyszer megjegyeztem húszéves öcsémnek – Hakimnak –, csak röhögve felelt rá: „Akkor nálam valamit marhára elkeféltek!”

A körülmetélés is jelzi a ragaszkodásunkat a tisztasághoz, hiszen ennek is higiéniai okai vannak. Az téves nézet, hogy a nőket is körülmetéljük. Az iszlám erre egyáltalán nem tér ki. Vannak bizonyos bennszülött csoportok, akiknél ez valóban szokás, de ez inkább az afrikai országokra érvényes. Én igenis megkövetelem a nő épségét. Nem azért, hogy élvezze, hanem azért, hogy teljes valójában nőt dughassak, ne pedig csak egy lukat. Szerintem a csikló megcsonkítása azt is maga után vonja, hogy a nő elveszít magából valamit. Nemcsak testileg, hanem lelkileg. Fogalmam sincs, ez miért jó akárkinek is. Persze értem én az erényekre vigyázást, hiszen a mi vallásunk is felszólít rá, hogy a nő erényére nekünk kell vigyázni, de azt hiszem, erre akadnak jobb módszerek is. Az én anyám vagy apám sosem beszélt arról, hogy lányaikat körbe kéne metélni. Elzárkóztak a lehetőségtől, sőt, a királyi családban ez egyáltalán nem téma. A tanultabb felvilágosult réteg kitekintést kap egy másik világba, és ezáltal felismeri a saját világának árnyoldalait.

Igen. A nőekkel való bánásmódunk talán egy árnyoldal. De csak talán. Ez az én véleményem!

Szóval a kis szöszkének, akit, azt hiszem, Sarah-nak hívnak, hamarosan megmutatom, milyen egy arab férfi péniszze.

Szárakra törlöm magam, majd megmosom a fogamat is. Tekintetem a vaskos ajkamra téved, el is vigyorgom magam, mert tudom, imádják a nők. Szinte mindegyik bele akar csókolni, de azt nem kapják meg! Családom összes férfi tagjának több erős pont is látszik az arcán. Egyforma a borostánk, a szemöldökünk és a szánk.

Átfésülöm a hajam, és belebújok egy másik ruhába. Farmert választok, ami ritkán fordul elő, de nincs kedvem öltönyben feszítve várni egy olyan nőt, akihez még hajlandóságom sincs. Bekenem az arcomat a krémekkel, miközben helyére simítom határozott vonalú szemöldökömet. Elégedett vagyok a látvánnyal. Mindig hálás voltam apámnak, amiért valami különlegeset hagyott rám. Bár túlzás lenne mindent örökségnek vélnem, mert az igazság az, hogy én nagyon is adok magamra. Kedvelem a változatosságot.

Van úgy, hogy kopaszra borotválom a fejem, és olyan is van, hogy megnöveszttem egészen a vállamig a hajam. Jelenleg már éppen vá-
gandó stádiumban van, de sajnó ezt utazás előtt elmulasztottam. Az arcomat is olykor tükörsimára borotválom, de ez tényleg ritkán fordul elő. Kedvelem a borostámat, a nők pedig nemkülönben. Sőt. Borzadva szemrevételezem a csupaszra gyantázott férfimodell-tes-
teteket. Undorító! Egy arab sosem dacolna a férfiaság jelképével, ezért is vagyunk általában borostásak. Mi, férfiak szőrteleníteni csak a hónaljunkat szoktuk, és az intim részünket.

A másik, amiért sokat teszek, az a testem. A magasságom aján-
dék, családom legtöbb hímneműje 190 centi körül mozog. Én még ennél is magasabb vagyok. A magasság azonban nem elég, ha az emberfia hiú. A sport mindennapos az életemben. Leginkább a vízi sportokat kedvelem, de mivel az macerás Rijádban, ezért átvettem egy tipikus amerikai szokást. Futok a saját edzőteremben, és van személyi trénerem is.

A szemem a legnagyobb ajándékom apámtól. Csak nekem olyan, mint az övé, a két fiútestvéremé ugyanolyan fekete, mint anyámé. Egyébként majdnem az összes férfinak fekete szeme van az országunkban. Apámé zöldesbarna, így az enyém is az lett, bár a széle már szinte sárgás. Világít a fejemben. A legtöbbszor azt veszem észre, hogy aki belenéz, az ott is marad. Vagy ha el is szakad, visz-
szakapja a fejét. Persze a nőkről beszélek. Emír fiatalabb korunkban egy estélyen meg is jegyezte, hogy kinyomja a szememet. Nehe-
ményezte a külsőnk közötti szakadékot, bár ez sosem lombozta le önbizalmát. Azt képtelenség is lenne. Egy arab férfi úgy el van telve saját imádatával, hogy azt semmi sem teheti tönkre. Főleg nem a külsőségek. A Korán egyértelműen közli: a férfiak uralkodásra vannak teremtve.

Hát akkor uralkodjunk ma a szöszin.

Beparfümözöm magam, és bekapcsolom a tévét, amin azonnal az al-Dzsazíra jelentkezik be. Újabb jó pont a személyzetnek. Egy ideig figyelem a híreket, amiben felhívják a figyelmet a közelgő zarándoklatra. Újra eszembe jut a kötelesség, ezért megkeresem a telefonomat, amit nemrég odébb hajítottam.

Hívom apám számát, ami ki is csöng. New Yorkban este hét óra van, Rijádban viszont éjjeli kettő. Nem zavar a tény, mert apám

soha nem nehezményezi az ilyen hívásaimat. Én kifejezetten agresszívvá válok, amikor éjszaka vagy korán reggel kapok hívást. Ebben nem hasonlítok a családom fejére.

Egy ideig kicsöng, már pont le akarom tenni, amikor felveszi.

– Béke veled, fiam – mondja gúnyosan, amire ösztönösen válaszolok.

– Béke veled, apám.

Hallom a sóhaját, ezért várok, míg teljesen magához tér. Közben az órámra pillantok. Két óra múlva itt a csajom.

– El se kezd! Ugye nem azért hívtál, hogy közöld, nem érsz haza időben? Hamarosan kezdődik a haddzs. Itthon a helyed!

Egy pillanatra elszégyellem magam, mert olyan érzésem van, hogy rossz muzulmán vagyok. Az iszlámnak öt pillére van, ami hasonlít a zsidók meg a keresztények tízparancsolatához. Ezeknek a pilléreknek az egyike – pontosabban az ötödik pillére – a haddzs, más néven a zarándoklat Mekkába. Az egész hitünk innen indult, ezért fontos minden muzulmán számára ez a hely. A haddzs egy olyan pillér, ami nem kell hogy rendszeres legyen egy muszlim életében. Nem szükséges minden évben zarándoklatot tartani, elég azt egyszer egy életben. Persze minden muzulmánnak saját érdeke, hogy ahányszor csak teheti, éljen a lehetőséggel.

Ezzel ellentétben a második pillér, a szalát, ami napi ötszöri imát takar, már mindennapi elfoglaltságot jelent. Ezt egy muszlim mindennap követni köteles. Vagy legalábbis törekednie kell rá. Ilyenkor minden üzlet bezár, és a mecsetbe igyekeznek a hívők, vagy falakon belül oldják meg az imát. Szaúd-Arábiában nem találni helyet, ahol ne így működnének a dolgok. Még a modernnek mondható plázákban is bezárnak az üzletek arra a húsz-harminc percre, amit az imára szánunk. Persze itt is vannak kivételek, mert a síita kisebbség csak napi három imát végez el, de szerencsére a királyságban nincs jelen a síita kisebbség. Azt hiszem, a keresztényeknél is vannak bizonyos misék, amikre illik elmenni a nap folyamán. Nekünk egy kicsit több jutott.

A legelső pillér mindenestre a saháda, vagy más néven hiteskü. Igazából, ahogy a neve is mutatja, ez maga a hitünk az egy istenben és a prófétában. Nem ismerünk el más istent Allahon kívül, csak őt magát és Mohamed prófétát, aki az ő küldötte volt.

A harmadik pillérhez szintén van hasonló a keresztény világban. Ott is fizetnek az emberek az egyháznak alamizsnát. Nálunk ezt zakátnak hívják. Minden muszlim a jövedelmének egy bizonyos százalékát befizetni köteles. Persze különbség van a különböző anyagi körülmények között élők zakátja között. Nyilván egy dúsgazdag muszlim nem ugyanannyit fizet, mint egy szegény. Sőt. A Korán föl is menti azt az embert a fizetség alól, aki még a családjának is nehezen teremti meg a betevőt.

A negyedik pillér az, amit ramadánként ismernek a nem muszlimok az iszlámból. Valójában ez a szaum, vagyis a böjt. A ramadán a háromféle szaumból csak az egyik, a legfontosabb, mert ez vallási rituálé. A ramadán havában napkeltétől napnyugtáig tilosak az élvezetek. Nem lehet enni, inni, és a szex is tabu. Ahogy lemegy a nap, mindent szabad! Ez sem jelent napi kötelezettséget, de egyhavit igen. És az az egy hónap kemény. Egy muzulmán tulajdonképpen szereti a ramadánt, mert az számára a megtisztulást jelenti, bár tény, hogy akaraterő kell hozzá.

Na szóval, a haddzs elég fontos minden muszlim számára! Apám szigorúan nevelt minket e tekintetben. Sosem kért tőlem semmit, csak azt, hogy a hitem megingathatatlan legyen. Az is.

Ösztönösen vándorol a tekintetem a Koránhoz, és el is határozom, hogy amint leteszem a telefont, imádkozni fogok.

Dugás előtti fohász!

– Tényleg sajnálom, apa! Egyszerűen nem fog menni. Kérlek, vigyél magaddal valakit helyettem, hogy az én áldozatom is meglegyen.

Nem szól semmit, csak sóhajtozik. Szerintem már előre Allah bocsánatát kéri a húzásom miatt.

– Azt mondtad, lezárod a New York-i üzletedet addigra.

– Lezártam, de el kell mennem Európába.

Amerikába azért jöttem, hogy olajjal kapcsolatban bocsátkozzam tárgyalásokba egy állami szervvel. Egy hónapja érkeztem, a harminc napból körülbelül húszat üzleti megbeszélésekkel töltöttem. Persze ezek mind mézesmázos megbeszélések voltak, amin próbáltam minél kecsgetetőbb áron olajat felkínálni az USA-nak. A családomnak számtalan olajmezeje van, most a Khurais mezőn kitermelt mennyiségnek kerestem gazdát. Fontos üzletnek

ígerkezett, mert ezen az egyetlen helyen várhatóan 27 milliárdnyi olajat tudunk kitermelni. Az üzlet megkötött. Mivel az új kút képes lejjebb tornászni az árakat, nem volt nehéz meggyőzni az Amerikai Egyesült Államokat.

A király hirtelen vágott bele a mező feltárásába. Rijádtól körülbelül százötven kilométerre történik a kitermelés, ami a sivatag közepén van. A Perzsa-öbölből csatornákat vezettünk a kutakhoz, így a tengerből is kinyerhetjük a fekete aranyat. Mi, a Közel-Keleten tudatosan irányítjuk az olajüzletágot, ezért sosem értettem, miért szajkózzák más országok, hogy olajhiány van. Nincs! Még nincs! Értem az üzleti oldalát, de kérdem én, ha a hazám a túlkínálat miatt lejjebb viszi az árakat, akkor erre miért nem reagál pozitívan a piac? Szaúd-Arábiának nem érdeke az olajkitermelés szüneteltetése, akármennyibe kerüljön is hordónként a fekete arany! Tetszik vagy nem, ezt be is jelentette a kényes nyugati világnak a királyság olajipari minisztere.

A lényeg, hogy végül sikerült aláírni a szerződéseket.

– Nem bíztalak meg semmilyen európai tárgyalással! Minek méész te oda?

Most jön a neheze. Apám szigorú szabályok szerint jár el mindig. Szinte egy évvel előre tudja, kikkel lesz megbeszélése, és azt is tudja, melyik fiának adja át az ügyben a stafétabotot. Családom a király leszármazottjai közül való, vagyunk felbecsülhetetlen. Már kiskoromban hozzátették nevemhez a hercegi rangot, még anyám is számtalanszor simította végig a fejem, miközben azt mondta: „Gamal herceg”. Az én hazámban azonban az a helyzet, hogy nem kevés van hercegekből meg hercegnőkből. Minden királyi leszármazott törvényes utódja ezt a rangot kapja, és az öröklési rangsorban kap egy helyet. És mivel nem egy feleséget tartunk és a gyermekáldás bőségét is szeretjük, így már érthető, miért is van Szaúd-Arábiában hétezersélnél is több herceg és hercegnő. Sőt. A királyi család tagjainak száma már megüti a harmincezret. A családi név viselése megfelelően jelzi, hogy királyi leszármazotról van szó, és ez maga után von jó pár dolgot. A leginkább azt, hogy a királyi névhez királyi állás dukál! Királyi fizetésekkel! Ez olykor-olykor ellenségeskedést szül, mert egy jó posztot nem a végzettség alapján osztogatnak, hanem családi név szerint.

- Megkeresett egy európai cég.
- Úgy érted, támogatásért kuncsorognak?

Igen, pontosan úgy. Közép-Európából, pontosabban Magyarországról keresett meg egy autógyártással foglalkozó cég, hogy támogassam őket tőkével. Beszéltem az autómárkát forgalmazó céggel Németországban, és ők bátorítottak az ügyben. Nem remélek túl nagy hasznot, de az olaj már unalmas a számomra. Ha a világ összedől, akkor is kőmilliárdos maradok. Nem kockáztatok semmit.

– Hova mész? – dühös a hangja, de nem mer jobban támadni. Mindig is tudta, hogy más vagyok, mint a többi fia.

- Magyarországra.

Kimondani is nehéz. Ekkor esik le, hogy azt sem tudom, hol van. Milyen ott a kultúra, miként élnek, és egyáltalán... Tényleg, minek megyek én oda?

Apám hallhatóan felnevet.

– Hát, ezt mondhattad volna előbb is! Irigyellek – kezdem levonni a következtetést, mely szerint gyönyörű, értékes országról lehet szó, de apám száját csattogtatva fűzi hozzá. – Ott vannak a legszebb nők a világon!

Erre én is elvgyorodom. Remélem, olyan maradok, mint ő. Apám ötvenhét éves, de fiatalos és ad magára. Ugyanolyan magas a termete, mint nekünk, és még csak pocakja sincs. Még a fiatalabb nők is rárebegtetik a szempillájukat. Tizenkilenc éves volt, amikor anyámat elvette, anyám pedig tizenhét. Egy év múlva megszületett Fatima nővérem, így gyorsan megindultak a családalapítás ösvényén. Az én generációm már kicsit határozottabb a jövőjét illetően. Beleszólhatunk, mikor akarunk házasságot kötni, és abba is van jogunk véleményt mondani, hogy kit vegyünk el. Az idővel dacolok, de a jelöltekkel szemben nincs kifogásom.

- Honnan tudod, jártál már ott?

– Régen, fiam. Nagyon régen! De biztosíthatlak, szép emlékekkel tértem haza.

A szép emlékek alatt apám sok mindent ért. Ebbe még akár gyerekek is beletartoznak, akik persze nem törvényesek. Törvényes utódoknak csak azok tekinthetők, akik a házasságaiból születnek. Neki a szeretői is ajándékba adtak pár gyereket, de ezeket sosem

szerette vagy támogatta apai érzésekkel. Anyagilag mindenkit rá-
rakott a sínre, de többre nem volt sosem hajlandó.

– Emír is velem jön. Ibrahim már odarepült, el is intézte a for-
maságokat.

– Jól van, fiam, helyén az eszed. Ibrahim nélkülözhetetlen ab-
ban az országban.

Szóval a magyar nőkkel jobb lesz vigyáznom!

– Anyával minden rendben? – kérdezem, mert apám soha nem
hozná őt szóba magától.

Anyám az első felesége, és őt szereti a legjobban, de ez nem
jelenti azt, hogy fontos szerepet tölt be az életében. Én is hasonlóan
érzek a nők iránt, de azt el sem tudom képzelni, hogy a nőt, aki tör-
ténetesesen a feleségem, és egy fedél alatt élek vele, ennyire semmibe
vegyem. Nem a szexről van szó, mert az teljesen más. Én tisztelni
fogom a gyermekeim anyját. Legalábbis a fiaimét.

– Persze hogy jól van. Hiányzol neki, úgyhogy, ha egyszer rá-
szánod magad az időben telefonálásra, akkor hívhatnád őt is.

– Jól van. Európából majd hívom.

– Még nem árultál el részleteket a magyar üzletről – vág bele,
mikor már éppen arra gondolok, le kéne tennem a mobilt.

– Valami autóalkatrészeket gyártó cég kért fel, hogy szálljak be.

– És te be akarsz?

– Szerinted rossz ötlet?

Egy ideig töpreng a válaszon, de aztán szemrehányóan felel.

– Miért pazarolod az idődet? Olyan befektetéseket keresel, amik
talán sosem térülnek meg, miközben az olajjal kéne foglalkoznod.

– Ez nem igaz! Ez a cég elég keményen jelen van a tőzsdén,
rációt látok benne. Az olajbiznisz meg megy magától is.

Apám nagyon is jól tudja, hogy igazam van, ezért nem bocsát-
kozik vitába. Kezdi elfogadni a tényeket. Engem más is érdekel az
olajon és Szaúd-Arábián kívül.

Pár percig kérdezzet Emírről, majd megígéri, hogy a mekkai
zarándoklatra magával visz embereket, akik majd minket, távol
maradókat helyettesítenek. Erre fellélegzem, és ismét automati-
kusan a Koránra nézek.

Kopognak, ezért elbúcsúzom apámtól, és kinyitom az ajtót.
Emír áll előttem a vörös ruhás nővel. Derekára fonja vaskos ujjait,

és beképzelten vigyorog. Olyan, mint egy vadászó macska, aki megmutatja prédáját a gazdájának.

– Mi van? – kérdezem agresszívan, mert elegendem van belőle a mai napra. Arra a szökére is rábeszél. Nyolc óra, úgyhogy mindjárt itt van.

– Én Monica mellé beszereztem még egy kis extrát.

Arabul beszél, a nő csak intenzíven mosolyog. Valószínűleg tudja, miről társalgunk, de nincs zavarban. Átfut az agyamon, hogy biztos hivatásos, de ezt nem közlöm a rokonommal.

– Úgy szórakozzál, hogy holnap te is velem repülsz Európába! Pakolj össze!

Emír arca megnyúlik, szerintem neheztel rám, amiért ő sem jut el a zarándoklatra. Mégsem hozza fel a témát, csak félvállról veti oda:

– Időben szólsz! És mégis hova?

– Magyarországra megyünk.

A vörös ruhás előrébb lép, talán be akar jönni, mert azt hiszi, hármásban nyomjuk majd.

Igen, cicám, hármásban nyomod majd. Csak nem velem.

Elé dőlök, ekkor visszahátrál.

– Magyarország? Az hol a picsában van?

– Holnap megtudod, Emír.

Rácsapom az ajtót, amit ő tudomásul vesz. Hallom, ahogy a csaj röhögve sétál odébb az ajtótól. Megindulnak Emír lakosztálya felé. Belevág az agyamba, hogy a recepción nem szóltam a két érkező „hölgyről”, ezért felhívom őket.

Steve veszi fel, a kedvenc recepciósom. Sosem reagál semmire látványosan. Akár nőről van szó, akár egyéb szívésségről, mindent fapofával vesz tudomásul. A többi tökkelütött idióta hümmögve szokott vigyorogni, mintha a haverjaim lennének. Miért nem értik, hogy a szex is csak üzlet? Az egyetlen, amit meg lehet kötni a nőekkel.

– Miben segíthetek, Szudairi úr?

Hülyén hangzik, amikor nevemet ilyen amerikásan mondják ki. Otthon általában a szolgák a keresztnévünkön szólítanak minket, csak hozzáteszik a hercegi rangot. Nem teszem szóvá ezt a különbséget. Végül is nem az enyém az egész világ. Csak a fele...

– Kilencre két nő fog érkezni. Az egyiküket, „a feketét” – teszem hozzá zavartan, mintha ciki lenne, hogy tudom a nevét –, kérem, irányítsa a fivérem lakosztályába. A szőkét az enyémbé.

Idegenek előtt mindig csak fivérnek vagy testvérnek szólítom Emírt. Nemcsak őt, hanem az összes unokatestvéreimet.

– Hogy hívják a hölgyeket? Be kell írnom a programba a nevéket!

Majdnem kimondom a választ, de abba még én is belepirulnék. Kit érdekel két ribanc neve?

– Higgye el, Steve, nem fontos beírni őket.

Egy halk sóhaj a válasz, és egy csendes „értem”. Persze még hozzátéveszi, hogy csak az én érdekében kérné el a hölgyek adatait, nehogy azok kiraboljanak.

Nem válaszolok semmit, nagyon is tudom, hogy nem rabolni jönnek, hanem kefélni. Hülyék lennének butaságot csinálni. Így is megkapják az árát. Sőt! Azt hiszem, elég bőkezű vagyok, bárhol is fizetek ki bármit a világon. A prostituáltak is így vagyok. Ezek nem hivatásosak, de akkor is pénzért veszem a szószí testét. Pontosabban inkább csak a száját. Összeugrik a gyomrom a gondolattól, mert Ibrahim nem vizsgálta meg a csajt.

A picsába, remélem, van itt egy gumi valahol! Biztos, ami biztos!

Kihúzom a hatalmas franciaágy melletti szekrény fiókját, amiben csak úgy tolonganak a kotonok. Ezt eddig észre sem vettem. Te jó ég! Mennyi pénzt kell adnom Steve-nek?

Steve magától küld föl pezsgőt és egy kis grátisz gyümölcskoszarat. A pezsgő nem túl jó pont, mert egy muzulmán nem iszik alkoholt. Esetleg ritkán. Egyből rávetem magam a szőlőfürtökre, ekkor esik le, hogy ebéd óta nem is ettem. A kaja valahogy mindig kimegy az agyamból, ha nem otthon vagyok. Itt nincsenek olyan igazán illatos falafelek, mint a hazámban. Bár egy-két kajalda elég jól leutánozta a hazai ízeket, de mint mondtam, én mindent utálok, ami amerikai.

Na jó!

Kivéve a dollárt!

Tulajdonképpen a királyságnak baráti kapcsolata az USA-val, de talán inkább azt mondhatjuk rá: álbarátság. Érdekek összefonódása. Hatalmi támogatás. Szerintem egy muszlim állam, vagyis

jelen esetben a királyság, csakis egy másik muszlim államot ismer el. Az üzleti kapcsolat, az más. Amerika semmi mást nem lát egy iszlám országban, csakis a hasznot. Mármost, ha van ott olaj. Márpedig Szaúd-Arábiában van. Mi meg el akarjuk adni, amink van. Ilyen egyszerű. És persze vannak más okai is ennek az összefogásnak, az pedig Irán. Irán egy síita állam, így meglehetősen ellenséges nézeteket vall a szunnita Szaúd-Arábiával szemben. Tehát aki az ellenséged ellensége, az a barátod. Ilyen egyszerű.

Leülök a gyümölcsökkel, és rávetem magam a telefonomra, hogy átnézzem az e-mailjeimet és a tőzsdei híreket. Mivel az időjárás van előre sorolva, pár sor után meg is unom. Mégis milyen idő lehetne Szaúd-Arábiában, ha nem negyven fok? Jó. Most csak harmincöt van. Igen, ez „csak”-nak mondható, mert nálunk nem ritka nyaranta a negyvenöt-negyvennyolc fok. Még az október is nagyon melegnek számít. Felüdülést csak a december hoz, bár abban sem lehetünk biztosak. Olyankor húsz fok körüli a hőmérséklet, de azon sem akadhatunk ki, ha harminc fölött van. Ugyanez jellemző a januárra és a februárra is. Márciustól pedig megindul a felmelegedés. Pontosabban a forrósodás!

Igazán gyámoltalan kopogás hallatszik, ösztönösen nézek az órára. Háromnegyed kilenc. Félrerakom a telefont, és odasétálok a bejáráthoz. Kinyitom az ajtót, a szőke, bizonyos Sarah mered rám a legcsábosabb tekintetével.

„Kedves Steve! A borralalód ugrott!”

Mi az, hogy nem szólt fel?

Mindig előre közli, ha itt a vendég, és engedélyt kér a felengedésre.

– Helló!

Szemtelenül köszön, ráadásul letegez, amivel meg is ölte azt a csodálatomat, amit a kávézóban éreztem iránta. Ott bírtam, hogy a társalgásban megtartja a három lépést.

Na de mit is akarok én?

Végül is szexelni hívtam...

– Helló – válaszolom, miközben szégyellem, hogy kimondom ezt az idióta tipikus amerikai szót.

Odébb állok, hogy bejöhessen, ő pedig nem is tétlenkedik. Eltrappol mellettem, a szó szoros értelmében. Vagdossa a cipője

talpát a kemény márványhoz, én meg azon gondolkodom, vajon kire lehet ideges. Beér a nappalihoz, rálép a szőnyegre, így elhalkul a hang. Szerencse, hogy egy szállodában vagyunk, mert kirúgnám a lábát, ha a házamban közlekedne cipővel a szőnyegen.

Egy ideig háttal áll, időt akar adni, hogy a fenekét bámuljam. Szegény, azt hiszi, felizgat, de a segge az tényleg nem dugni való!

Egy testhezálló kék ruha van rajta, ami jól megy a hajához, azonban túl rövid. A közönséges ruhákat nem bírom. Kihangsúlyozza tökéletesnek vélt alakját. Alig bírom ki vigyor nélkül, mert megint eszembe jut a tény, mely szerint egy amerikai mennyivel felsőbbrendűnek érzi magát. Az arab nők úgy tudnak elmenni mellettem a nikábban, hogy csak a szemük látszik ki, mégis megmerevedik tőlük a farkam. Ennek meg ki van mindene, de semmit sem akarok tőle. Persze mi nagyon is tudjuk, mi van a nikáb meg az abaya alatt. Az abaya egy földig érő ruhát jelent, ami szabadon hagyja az arcot, kezeket és lábfejeket. Különböző fajtái léteznek, de a királyságban csak a fekete szín a megengedett, és bőre van szabva. Amolyan köpenyféle. Sok helyen már színesen is hordják a nők, és ez elég figyelemfelkeltő. Van, ahol szűkre van szabva, így az igazán kacér nők meg tudnak mutatni ezt-azt. Na persze nem Szaúd-Arábiában! Nálunk mindössze az anyaga változhat, leginkább lágyan omló selyemből készül, és inkább hűsít, mint melegít, az anyagnak köszönhetően. A nikáb a kendő, amivel az arcukat takarják. Marha izgató egy csábos szempár, amint a férfira vetül. A legkevesebbet mutatja, mégis a legtöbbet. A mi nőink ugyanolyan kacéran, harisnyatartóba és márkás fehérneműkbe vannak bújtatva, csak éppen nem tárják ország-világ elé. De a tudat mindent legyőz. Képesek olyanra hangsúlyozni a szemüket, hogy már attól elélveznék, ha az arcuk eltakarásában csak szemüket meresztenék rám, előttem térdelve. Erre egy amerikai ribanc sosem lenne képes!

Lehajítja olcsó műbőr táskáját, és incselkedve felém fordul. Végigmér, tetszik neki a látvány. Képtelen titkolni, hogy rám van indulva, és én is nehezen titkolom, hogy én meg nem. A tekintet mélyen belém fúrja, ekkor először támadnak piszkos gondolataim.

Nem várja, hogy hellyel kínáljam, vagy bármi mással is. Odamegy a gyümölcsökhöz, ahonnan kivesz egy banánt, majd kibontás után izgatóan a szájába veszi.

Ezt nem kellett volna! Nem indít be. Marha olcsó a csaj.

Túl kéne lenni a nehezén, ezért odamegyek a fiókhoz, amiből kiteszem a neki szánt pénzt. Felcsillan a szeme. Tényleg nem köt rossz üzletet, mert még kíván is. Nem baj, majd hamarosan csatlódni fog. Nyilván úgy gondolja, szerelmesen magamhoz ölelve csúcsra röpittem, de azt tuti nem kapja meg.

Elindul felém, odaérve hozzám megrebegteti a pilláit. Szép a szeme. Végigsimítja a karomat, még az ingemen keresztül is zavaró a teste közelsége. Arrébb lépek, majd elővéve a legszigorúbb hangomat, ráparancsolok.

– Menj el zuhanyozni, és szedd le magadról a szőrt!

Egy picit meglepődik, de gyorsan félretolja a kínos hangulatot. Újra elém áll, és fogait kivillantva száll velem vitába.

– Most zuhanyoztam. És elhiheted, szőrtelen vagyok.

Oké, bogaram!

– Látod a pénzt, amit kiraktam a szekrényre? – Szeme odavándorol, majd vissza rám, miközben bólint. – Az a tied, de nem a két szép szemedért. Azt teszed, amit mondok, és én most azt mondom, hogy menj el zuhanyozni, és szedd le magadról a szőrt!

Mi a faszt nem lehet ezen érteni?

Mert ő szemmel láthatóan nem érti. Hallottam már bizonyos szőke nős vicceket, de biztosra veszem, nem azért nem ért, mert sötét, hanem mert fogalma sincs, hogy zajlik a téma. Nem sajnálom meg, a szemöldököm felhúzva várom a reakcióját.

A fölényes mosoly leolvad az arcáról, majd vesz egy éles fordulatot, és elviharzik a fürdő felé.

Na végre! Ébresztő, cicám!

Mielőtt becsukja az ajtót, még utánakiáltok.

– Meztelenül gyere ki!

Nem reagál, hangosan csapja be az ajtót.

Mit várt ez? Hogy szerelmet vallok neki, vagy udvarolni kezdek?

Hallom, ahogy megnyitja a csapot, és a víz zubogni kezd. Akaratlanul elképzelem őt a zuhany alatt, egy pillanatra az is átfut az agyamon, hogy rányitok. Aztán mégis inkább szőlőt tuszkolok a számba, majd leülök a fotelba, és várok. Gyorsan végez. Körülbelül tíz perc múlva nyílik az ajtó, és kísétál rajta. Fekete melltartó takarja mellét, és fekete csipkebugyi van az ölen.

Ez nem igaz! Miért ilyen értetlen ez a picca? A meztelen az meztelent jelent! Vagy itt nem?

Odaáll elé, és oldalra biccenti a nevetségesen keskeny csípőjét. Azt gondolja, marha dögös, pedig nem. Kezdem unni, hogy játssza magát, ezért szemére vetem a fikarcnyi agyát.

– Emlékszel, mit mondtam, mielőtt becsuktad az ajtót?

– Hogy zuhanyozzam le, és szedjem le a szőrt.

Megemeli az egyik lábát, talán az ölembe akar ülni. Megigazítom magam a fotelban, amitől elveszem a közeledés lehetőségét. Azt hiszi, játszadozok vele.

– Mást is mondtam.

– Hogy meztelenül jöjjenek ki – feleli immár bizonytalanul. Kezdi felismerni a hibáit.

Ránézek a fehérneműjére, ami egyértelműen jelzi, hogy ő aztán tuti nem meztelen. Mérgelesen lerángatja magáról a melltartót, és dühvel telve tolja le a bugyiját. Ez az első reakciója, ami felizgat. Nem játssza meg magát, tényleg pipa, és el sem próbálja rejteni.

Alakul a dolog!

Tényleg teljesen szőrtelen, olyan vékony a puncija, mint egy kislánynak. A melle tökéletesen kerek és túlméretezett az alkatához képest. Látszik, hogy szilikonos, de ez engem már nem lohaszt le. Hozzá vagyok szokva a plasztikai sebészek jeléhez. A luxuskurvák legtöbbször tökéletesre szabhatja magát.

Újra oldalra biccenti a csípőjét, jelezve: mit akarsz még? Egy ideig csak bámulom, és latolgom a lehetőségeket.

Hasra fektethetném és megdughatnám a seggét. Esetleg a punciját birtokolhatnám, miközben alaposan megtépem a haját. Minden tervem dugába dől, mert mindentől elveszi a kedvem valamit. A csóffadt popsijára nem indulok be, és a puncija sem igazán érdekelt.

Már-már tanácstalan arcot vág, ezért felállok. Ott áll előttem és alattam. A magas sarkúja nélkül alacsony, de ez kezd beindítani. Újra rám mereszti mélykék szemét.

Oké. A farkam már kemény.

Kezeivel az ingemhez nyúl, ki akarja gombolni, de én rámarkolok az ujjaira. Erre ösztönösen nyújtja meg a nyakát, a szája csókra nyílik.

Na, ezt azonnal tisztázzuk!

– Nagyon remélem, hogy nem akarsz csókolózni.

Úgy megmerevedik, ahogy nekem kéne ott alul. Látszik, hogy egy egész világot török össze benne, de ez hadd ne az én dolgom legyen. Nem érzem úgy, hogy zsákbamacskát árultam volna. Nem érzelmes együttlétre vágyom, hanem egy kurvára, aki azt csinálja, amit mondok. Előre ki is fizettem, úgyhogy nem kell zavarban lennem.

A csók a legintimebb dolog. Sokkal intimebb, mint a szex. Szerintem sokkal többször dugtam már, mint csókolóztam. Sosem lennék képes megcsókolni egy vadidegen nőt. Eddig sem tettem. Arab nőt már csókoltam meg, és egy brazilt, de amerikaiat még soha.

Amennyire a fotel engedi, hátrább lépek, majd mélyen a szemébe nézek. Kezdi érteni a szituációt, és ettől teljesen összetörik.

Miért fogok én ki mindig ilyen buta libákat?

Többek között ezért szeretem a hivatásosakat. Nem várnak el semmi különöset a pénzen kívül. Persze a lelke mélyén minden nő reménykedik a csodákban, de az ilyen nem hivatásosak a legrosszabbak.

– Szerintem tudod, mi a dolgod – vetem oda halkán, mert már olyan zavarban van, hogy nincs kedvem tovább alázni.

Eszembe jut, hogy holnap délután repülnünk kell, ezért a pakolásos programtól még türelmetlenebb leszek. A csaj szeme megtelik könnyel. Ez az utolsó csepp.

– Térdelj le!

Nem teszi, amit kérek, talán még mindig reménykedik valamin. Egy pillanatra megsajnálom, mert tényleg tetszhetem neki. Az igazság, mondjuk, az, hogy majdnem minden nőnek tetszem. Európában és Amerikában a bőröm és a stílusom miatt vagyok különleges, otthon meg a szemem miatt. Na és persze az anyagiak... Elég erős vonzerő!

Oké.

Elismerem, én is elégedett vagyok a külsőségeikkel, de miért kell egy nőnek ezt a tudtomra is adnia?

Az álla alá markolok, picit elmosolyodik, ahogy magamra iránítom az arcát. Azt hiszi, mégis ellágyulok, pedig csak azt szeretném, hogy megértse, mit akarok.

– Na figyelj, baba! Most szépen letérdelsz és leszopsz. Aztán felöltözöl, felmarkolod a pénzt, és kísétálsz az ajtón! Nem nehéz. Ha ügyes vagy, tíz perc múlva már itt sem vagy.

Az arca elárulja, hogy belegázolok a női önbecsülésébe, de nem tehetek mást. Akarok valamit. Kifizettem. Elmondtam, hogy mit. Mégis mit kéne még tennem?

A picsába, szopjál már le, te hülye ribanc!

Szinte meghallja a gondolataimat, engedelmesen ereszkedik térdre. Kigombolja a nadrágomat, és kézbe veszi a szájába valót. Hallom, ahogy szipog, ezért becsukom a szemem, hogy legalább ne lássam őt.

Ekkora hülye nem lehetek! Háromezer dollárt fizetek ennek a nőnek, és miközben rajtam cuppog, még sír is.

A technikája nevezhető kifogásolhatóknak. Ugyanolyan intenzitással csinálja végig. Én azt szeretem, mikor gyengéden kezdik, és erőteljes harapdálásokkal ér véget. Az ütem sem változik, így rámarkolva a fejére kezdem irányítani. A szemem végig csukva van, ha kinyitnám, azonnal lelohadnék. Már a repülőútra koncentrálok, de mégis élélvezek pár perc alatt.

A szőzi szégyenlősen áll fel, száját törölgeti. Nem tudom, mire vár, mert értelmesen elmondtam a forgatókönyvet.

Mit akar? Azt, hogy kinyaljam? Vicc!

Fejemmel a pénz felé bökök, de nem mozdul, ezért én megyek oda a csomagért. Visszasétálok hozzá, majd a tenyerébe nyomom a háromezer dollárt. Újra elbőgi magát.

– Bemegyek a fürdőbe. Mire kijövök, tűnj el!

Csak ennyit mondok, mert a legszívesebben ráordítanék, hogy mi a faszért bőg. Keresett tíz perc alatt egy rakás pénzt! Még csak nem is bántottam!

A fürdőben észreveszem a ruháit, ezért kihajigálom. Magamra csukom az ajtót, és veszek egy zuhanyt. Mire kijövök, hűlt helye.

Na végre!

3. fejezet

Reggel nyolc órakor kelek föl, a nap már kezd haloványan besütöni az ablakon. Fintorra húzom a szám az előző esti események határára. Nincs lelkiismeret-furdalásom a történetek miatt, úgy érzem, megfelelően kárpótoltam a kis „Sarah”-t. Sokkal durvább szoktam lenni a csajokkal, Ibrahimra emiatt is van szükségem. Előfordul, hogy belső sérüléseket okozok a nőnek, akit Ibrahimnak kell utána rendbe hoznia. A belső sérüléseken hüvely- vagy végbélsérüléseket értek. Egyszer azt olvastam, hogy az arab férfiak minden létező nyílásukat megdugják a nőknek, de ez azért nem egészen így van. Szerintem a más kultúrákból származó férfiak is kedvelik az anális szexet, csak ők nem merik szóba hozni. Nem azért, mert szégyenlősek, hanem azért, mert az ő nők ezt felháborítónak tartják. Fogalmam sincs, miért kell túllihegni a problémát, mert a fájdalom mellett nagyon is élvezhető. Ezt meg kell tanítani a nőknek. Ha erre egy férfi nem képes, akkor ne is vágja a fejszékét a nagy fába. Persze nem jogosan mondom mindezt, mert amikor fizetek egy numeráért, cseppet sem érdekel, hogy élvezi-e a csaj.

Letelefonálok az étterembe, és rendelék magamnak egy sajnt, vagyis teát zsályával, pitát meg humuszt, amit csicszeriborsókrémként ismernek az itteniek. Az ízesítést nem bízom a szakácsra, ezért a fűszereket, mint például a kakukkfű, olívaolaj, dió, só, a tálcára rakatom külön-külön.

A rendelés után lezuhanyozom, mire kijövök a fürdőből, már kopognak is. Egy ismeretlen szobaszervizes tolja be a kocsit, rajta van az elmaradhatatlan gyümölcskosár is. Ösztönösen a tegnapi nézek, még az is roskadásig van. Figyelembe vették az utasításomat, ami több pontot is tartalmazott: minden reggel friss gyümölcsöket akarok, tiszta ágyneműt és lehetőséget az imádkozásra. Bár ha

nem hívom fel a figyelmüket a tényekre, akkor is tuti eszükbe jut maguktól. Nem először szállok meg itt.

Mikor kimegy az ürge, odacafatok a szőnyeghez, és kiterítem. A napi ötszöri ima kötelező, amit próbálok betartani. Nem mindig sikerül letérdelve szőnyegre borulnom, de azért akkor is morolok magamban. Az alázatosság a lényeg. Úgy kell imádkozni, mintha Allah előtt állnánk. Az imának nálunk szigorú sorrendje van, amit kötelező betartani. Nem olyan, mint a katolikus hit, ahol mindegy, hogy mit, csak gyorsan elduruzsoljon valamit az ember. Az iszlám imák szabálya, hogy kapcsolatot teremtsünk istennel, vagyis Allahhal.

A rituálé természetesen a tisztálkodással kezdődik. Én most zuhanyt vettem, ez a legegyszerűbb, de nyilván nincs mindig lehetőség rá. Vannak helyek, amiket azonban mindig meg kell tisztítani: kezek, karok, arc, haj végigsimítása, fülek, lábfej... Ezt még a sivatagban is végig kell csinálni, víz hiányában homokkal.

Mekka felé fordulva kezdek imádkozni, álló testhelyzetben. A kezeimet a fülem mellé emelem. Mikor ezzel végzek, leborulok, és ismét imát mondok. A leborulás után jön az ülő testhelyzet. Végzetül fejemet jobbra fordítva ránézek a vállamra, majd ugyanígy teszek a másik irányba is.

A szertartás végeztével összetekerem a szőnyeget, és visszatesszem a helyére.

Nekiülök a reggelinek, ami elég ízletesre sikeredett. A kávé általában pocsék, de a teát sikerül eltalálnia a szakácsnak. Persze szigorúan utasítottam, hogy honnan származó zsályát használjon. Beletunkolom a pitát a humuszba, és megeszem. Körülbelül tíz perc elteltével tisztán, az iszlámnak megfelelően készen állok a napra.

Nem szeretem, amikor szolgálkkal kell utaznom, ezért is repültem Emír és Ibrahim társaságában New Yorkba. Apám mindig mindenkit magával rángat, ami azt eredményezi, hogy legalább tíz ember lesi minden kívánságát. Én Emírral és Ibrahimmal is baráti kapcsolatban vagyok, ezért a mi útjaink más színben tetszelegnek. Döntésemnek azonban vannak hátrányai is. Mivel csak a szálloda alkalmazottjait ugráltathatom, ezért magamnak kell bepakolnom a ruháimat. Délután kettőkor indulunk a reptérre, így még van időm, mégis elkezdek pakolni. Vannak megfizetett emberek és

íteni sofőr, aki kivisz minket a reptérre, és a formaságokat elintézte irányít minket a gépre, de ez nem feltűnő. Egyetlenegyszer utaztam úgy Emírrrel, hogy arab népviseletben voltunk és feltűnően vigyáztak ránk. Azt soha többet. Egyedül akkor bújunk tobéba*, ha üzleti tárgyalásra megyünk vagy hazautazunk. Utálom a felhajtást, de azt azért szeretem, amikor kiszolgálják. Emír olykor megállapodik az egyik szobalánnyal, hogy pakolja be kifogástalanul a cuccait, de én sosem engedném, hogy egy amerikai vagy európai nő a ruháimon matasson. A személyes dolgaimról nem is beszélve.

Aprólékosan hajtogatom a ruháimat a bőröndbe, mikor hallok az ajtón a kopogást. Tudom, hogy Emír az, mert minden reggel be kell jelentkeznie nálam és meg kell kérdeznie, mit intézzen. Odasétálok és kinyitom neki az ajtót, de már vonulok is vissza a bőröndhöz.

Amikor odaér mellém, nagyot sóhajtva vágódik rá az ágyra.

– Nem volt rossz választás a fekete – kezd bele a történekek mesélésébe, cseppet sem tartja vissza, hogy nem kérdeztem semmit.

– Apám! Nagyon odaadó volt! Hibát nem lehetett találni benne.

A hangjától és a lelkesedésétől képtelen vagyok visszatartani a vigyornom. Emír még mindig olyan, mint egy kamasz. Úgy érzi, kötelező elmesélnie nekem minden szexuális élményét, annak ellenére, hogy az arab férfiak nem nagyon bocsátkoznak ilyen beszélgetésekbe.

– Milyen volt a szösze? – kérdezi, mert talán azt hiszi, hogy én is szívesen mesélnék. Téved.

– Semmi extra.

Úgy gondolom, unokabátyám veszi a lapot, de eltántoríthatatlan a témától.

– Azért valamit csak tudtál vele kezdeni!

– Csak orál volt.

– Meg se dugtad? – tényleg szemrehányó a hangja.

Most mi van? Szégyellnem kéne, amiért nem kívántam annyira a csajt? Nálam sorrendek vannak. A leszopáshoz nem kell sok minden, csak az, hogy el akarjak élvezni. A dugáshoz már

* Szaúdi férfiak hosszú, ingszerű viselete.

kívánnom kell a csajt. És nálam a kívánás nem abban merül ki, hogy felálljon a farkam. A seggbe dugáshoz nagyjából ugyanaz kell, de mondhatjuk azt is, hangulatfüggő. Olyankor szeretek alázni és uralkodni. Igazság szerint majdnem minden nő képes ezt kihozni belőlem. Még egyiknél sem fordult az elő, hogy ne zakatolt volna a fejemben a fenékbe dugás lehetősége. Ez van!

A csókolózáshoz azonban valami egészen más kell. Magam sem tudom, mi.

– Bepakoltál már? – kérdezek vissza a kérdésére, hátha dobja a témát.

Fintorogva elhúzza a száját, majd úgy felel.

– Az egyik ugri-hopp már csinálja helyettem. – Gondolom, a szobalányokra céloz, ezért nem reagálok. A repülés nyomasztó gondolata jár az agyamban, de Emír kirángat belőle. – Valami nem stimmelt veled? Szarul nézett ki meztelenül?

Mivel mások az elvárásaink, erre szívesen felelném azt, hogy igen, de akkor csak tovább faggatna. Ráadásul meg sem bírnám magyarázni, mert ő kifejezetten szépnek találná a leírásomat.

– Nem kívántam.

Hangosan felröhög, de szemével a ruhákra mered. Nekem eszembe jut, hogy ő két nőt is elvitt, ezért – mivel nem akarok én mesélni – kérdezek:

– Mindkettőt megcsináltad?

– Á, dehogy! – legyint egyet, de látszik, cseppet sem sajnálja a történeteket. – A vörös ruhás közölte, ő bizony nem ér másik csajhoz, úgyhogy gyorsan hazatereltem. Pedig a kis Monica benne lett volna a buliban.

Elképzelem, ahogy két csaj ölelgeti egymást Emír előtt. Az arcától, ami elem tárul, undor tör rám.

– Kettőkor indulunk, ugye tudod?

Bólint, majd felveszi a legkedvesebb rokon arcát.

– Hol szállunk fel?

– A reptéren! Mégis mit gondoltál, hol? A kikötőben?

Emírnek fogalma sincs róla, hogy most nem a magángépünkkel megyünk, így valószínű, afelől érdeklődött, melyik kisebb reptérre megyünk, ezért magyarázatba kezdek.

– Apámnak a zarándoklat miatt szüksége van a gépre, ezért menetrend szerinti járattal megyünk. Ibrahim mindent elintézett.

Úgy néz rám, mint aki nem ismer.

– Menetrend szerinti? Az kemény lesz, Gamal!

Csak bólintok egyet. Nekem mondja? Eleve gyűlölöm a repülést, ráadásul most idegenek közé kell beülnöm. Az olyan részletekről, mint tisztaság és igényesség, már nem is kezdek mélázni. Csak halvány emlékképeim vannak egy menetrend szerint közlekedő repülő belsejéről. Utoljára tíz éve ültem olyan gépen, ami nem a családom birtokában van.

Végül nem faggat tovább az utazást illetően. Visszavált a témára.

– Mi bajod van? Valami nem stimmel veled! Ennyire gáz volt a csaj?

Nem tágít a tárgytól, de én nem tudom, mit feleljek neki. A tegnapi napom eleve pocsék volt, ráadásul apám okítása sem esett jól. Anyámmal is beszélnem kéne, de az már csak Európából lehetséges.

– Tudod, hogy utálok repülni.

Beletörődően bólint egyet. Talán tényleg csak ennyi a bajom, bár kétlem. Már gyerekkoromban sokat repültem apámmal, és már akkor is utáltam. Én szeretem a biztonságot. Minden, ami körülvesz, biztonságot nyújt. Az apám, az iszlám, a családom, a vagyonom... A repülésnél nem sok biztonságos dologba kapaszkodhatom, egyedül csak Allahba.

A gondolatra ösztönösen ellenőrzöm, hogy biztos helyen legyen a Korán. Két ing közé teszem, Emír úgy nézi, mintha gyémántot látna. Gyermekkoromban kaptam apámtól. Minden muszlimnak van saját Koránja, amit buzgón tanulmányozni is kell. Ifjúkorom másból sem állt, mint hogy ebből olvastak fel nekünk, és parancsba adták a tanulást belőle.

– Beszéltél apáddal? – kérdi tisztelettel a hangjában.

– Igen. Elmondtam neki, hogy nem megyek haza, úgyhogy nélkülem kell mennie a zarándoklatra. Megkértem, hogy vigyen helyettem valakit. Nem örült túlzottan.

– Mondhattad volna, hogy rólam is gondoskodjon.

– Mondtam – csak ennyit felelek, mert Emír legalább annyira jól ismeri apámat, mint én.

Megemlítettem neki, hogy unokatestvérem és Ibrahim velem jön Európába, ezzel pedig felhívtam figyelmét az ő távollétükre is. Apám nagyon egyszerű ember. Olyan, mint én. Vannak dolgok, amikről nem kell beszélünk, mert tudjuk, mi a feladatunk. Ebben, azt hiszem, én hasonlítok rá a legjobban.

A muszlim férfiak úgy gondolják, hogy a gyermekük az értelmet csakis tőlük örökölheti, nem az anyától. Ebben a tekintetben apám rám a legbüszkébb. Mindig tanulékony voltam, és az egyetemet is sikeresen elvégeztem. Rijádban a királyi egyetemre jártam, és Amerikában is elvégeztem két évet, ami inkább csak a tekintetben volt fontos, hogy nyissak egy másik világ felé. A királyi család tagjai Londonban is igencsak jelen vannak az egyetemeken. Már nem mintha sokat képzelnénk más országok oktatási rendszeréről, ez inkább csak amolyan arisztokratikus szokás.

Bátyámra azért büszke az apám, mert ő viharos gyorsasággal teljesítette a családi kötelezettséget. Már három fia született, ami apámnak mindennél többet jelent. Öcsém a legelkényeztetettebb és legönfejtűbb. Nem érdekli az üzlet és a tanulás sem. Két kézzel szórja a pénzt, megállás nélkül nőzik. Készül az esküvőjére. Amikor velem utazik valahova, csak terhet jelent. Mindenhol kifogásolhatóan viselkedik, és állandóan lázad. Ha nőnek született volna, már rég túl lenne a korbácsoláson. De Hakim öcsém nem nőnek született. Úgy, ahogy én sem. És ez azt jelenti, hogy mindent szabad neki. Meg nekem is.

– Semmit sem tudok arról a bizonyos Magyarországról.

– Én sem – felelek tömören. Rohadtul nincs kedvem fecserészni vele.

– Akkor minek megyünk oda?

– Üzlet, Emír! Tudod, mi az? Pénzt lehet vele keresni. Olyan pénzt, amit aztán eltapsolhatsz. Hát ezért megyünk oda.

Kitör belőle a röhögés, előre tudom, mi hozta ki belőle.

– Neked semmi sem elég? Teli vagy arannyal, gyémánttal meg pénzzel. Miért szánsz időt ilyen isten háta mögötti helyekre? – nem válaszolok, ezért folytatja. – Egyébként milyen üzlet?

– Befektetés.

Újra felröhög.

– Az fasza! Szóval nem is azonnal lesz belőle pénzed, csak pár év múlva! Csodálkozol, hogy apád neheztel rád?

Marhára idegesít, ezért olyan szemet meresztek rá, ami mindent elmond, de leginkább azt, hogy takarodj már innen.

Veszi az adást. Feláll, megigazítja tökéletesre vasalt öltönytud-rágját, és összedörzsöli a tenyerét.

– Találkozó?

– Háromnegyed kettőre legyél a hallban. A cuccokat majd leviszi az ember, akit Steve szerzett nekünk. Az én kocsimon visz ki minket a reptérre.

Bólintva tudomásul veszi, és már indul is kifelé.

* * *

Emír már lent vár, ez megnyugvással tölt el. Kevés dolog tud kihozni a sodromból. Az egyik az, ha valaki pontatlan, a másik meg a nő, aki nem teszi, amit akarok.

Felpattan a kanapéről, és odatrappol ő is a recepciós pulthoz. Steve ma is bent van, bár szerintem csak azért, mert ki nem hagyná a távozásomat. Túl sokat gürizett az elmúlt egy hónapban. Előveszem a borítékot, amit neki szántam, és minden huzavona nélkül a kezébe nyomom. Nem néz bele, pedig lehet, hogy dobna egy hátast. Ezres címletek vannak benne. Húsz darab. Üzletemberként sikerül nagy címletekhez is hozzájutnom, amit az ilyen kifizetésekre tartogatok. Steve sejtheti, hogy nem százasokat pakoltam. Kicsit csalódott vagyok, amiért nem néz bele, de nem sokáig izgatom magam. Átnyújtok neki egy másik borítékot is, amit a szobalányok meg a szakács között kell elosztania, és egy harmadikat is, amit majd annak az embernek ad át, aki kivisz a reptérre, intézi a csomagjainkat és visszaviszi a kocsimat a garázsba.

Mély meghajlások közepette köszöni meg a jutalmát, úgy érzem magam, mint egy japán.

Mi a francért hajlong ez előttem? Isten vagy, Gamal!

Emír már nem bírja visszatartani a vigyorát, és én sem. Megfordulunk, majd kísétálunk a kellemesen langyos klímába. Úgy látszik, Emírnek hasonló gondolatai támadnak, mert azon nyomokban kérdez.

– Milyen az idő abban a bizonyos izé... milyen ország?

– Magyarország!

– Magyarorszában? – fejezi be a kérdését.

Fogalmam sincs. Az apróságok sosem érdekelnek. Most is csak megrántom a vállam, hogy vegye már a lapot, de tovább faggat.

– Ibrahim nem mondott semmit?

– Csak egy e-mailt küldött, miszerint minden rendben, és vár ránk.

Úgy látszik, rájön, hogy repülés előtt valóban nem vagyok formában, ezért visszavonulót fúj. Beül mellém a hátsó ülésre, és vi-gyorogva nézi aggódó képmemet, ahogy az idegen a volán mögé ül.

– Ma nem te uralod, Gamal! Szar érzés, mi?

Nem válaszolok, csak kényszeredetten elmosolyodom. Emír jó fej. Gyerekkorom óta mellettem van. Szomszédos palotában nőt-tünk föl, még az angol nevelőnők is ugyanaz volt. Együtt hallgat-tuk a Korán felolvasását, együtt imádkoztunk, együtt tanultunk, és most együtt is utazunk. Amolyan lóti-futi nekem, mégis több. Testvérként szeretem, és ő is engem, de nem nagyon van önál-ló akarata. Azt teszi, amit én mondok neki. Az üzleti élethez túl gyenge, de támogatásra pont megfelel. Próbáltam Emírt pótolni az öcsémrel, de ő nem jött be. Szeretem Hakimot, de csak mert az öcsém. Emberségből és üzletből bukott diák.

A sofőr egész jól vezet, úgyhogy aggodalmam félretolom. Bár általában találok kivetnivalót mások vezetési szokásaiban, de a repüléstől való idegeskedésem most felülmúlja ezt. Kierünk a JFK-re, amitől még inkább összeszorul a gyomrom.

Az eddig utat figyelő sofőr hátrafordulva kérdez.

– Intézzem a csomagokat és a külön beszállást?

Mégis mit gondolsz? Ez az idióta azt hiszi, ennyiben ki is merül a feladata?

Legszívesebben leordítanám a fejét, de helyette csak sóhajtok egyet. Amikor valakit felkérek, hogy a nevemben bízson meg egy harmadik személyt valamivel, akkor nem szívesen kommunikálok azzal a harmadikkal. Úgy érzem, Steve-vel mindent lerendeztem. Annyira azonban ismerem magamat, hogy tudjam, csak az elkövetkező jó pár óra miatt vagyok feszült, ezért egész normálisan válaszolok.

– Megköszöném!

Emír rám kapja a fejét, mert tudja, hogy én pont azt nem szoktam. Pénzzel és egyéb ajándékokkal fejezem ki a hálám, de nem köszönömmel. El is vigyorodik, szívem szerint a bokájába rúgnék a jókedve miatt. Egy ideig várunk, hogy a sofőr kinyissa az ajtót, de az szemmel láthatóan nem tudja, mi a dolga, ezért intek unokatestvéremnek a fejemmel. Neki kell ajtót nyitnia. Szemöldökét felhúzva tesz eleget a felszólításomnak, most már ő is pipa a sofőrre.

Az épületben még mindig erősen nyomják a légkondit, szinte hideg a levegő. A zakómat megigazítom, és körbesandítok. Pólóban és lenge ruhában járkálnak jó páran, valószínűleg én túlzottan is hozzá vagyok szokva a szaúd-arábiai klímához. Emír sem fázik, úgyhogy félelmemnek tudom be a hidegrázást.

Egy külön kapuhoz kísér minket a sofőr, ahol ellenőrzik a papírjainkat, majd továbbtessekelnek minket. Végre elzárt helyiségbe érünk, ahol csak Emír van meg én. A sofőr már nincs velünk, a csomagjainkat intézi. Át is fut az agyamon, hogy már nem találkozunk vele, és a köszönés elmaradt.

Egyébként is egy pöcs volt.

Emír leül az egyik bőrfotelba, és egymásra pakolja a lábait.

– Ideges vagy? – kérdezi, pedig tudja a választ. Ugyanilyen állapotban voltam Rijádban is, amikor New Yorkba indultunk. Csak itt még tetézi az is, hogy nem a saját gépünkkel repülünk, és a pilótát sem ismerem.

Válaszként tagadólag megcsóválom a fejem. Nincs kedvem beszélgetni vele.

A telefonoméért nyúlok, és Ibrahimot tárcsázom.

– Minden rendben, barátom? – üdvözlő egyből, ahogy felveszi a telefont.

– Hagyhattál volna itt nekem egy nyugtatót. Szétbasz az ideg ettől a kurva utazástól.

A legszívesebben földhöz csapnám a telefonomat. A tény, hogy nem lát idegen, hagyni kezdi eluralkodni rajtam a hangulatot.

Emír döbönt arca térít észhez. Ibrahim hallgat, úgy érzi, le-szúrtam, ezért hangomat lejjebb véve folytatom.

– Moszkván keresztül megyünk. Nincs közvetlen járat. Ezt előre közölhetted volna, mert akkor inkább megvártam volna

a haddzs végét! – döbrent csönd a válasz, ezért még hozzáfűzöm, mint egy apa. – Tudod. Pont ilyen esetekre tartjuk fenn a családi gépet.

– Jól van, nyugi! Én azt hittem, ez nem probléma! Nem lesz gond! – kivár, de nem reagálok. – Szép ez az ország – utal Magyarországra, mivel ő már három napja ott van.

Hümmentek egyet, végképp nincs kedvem a baráti csevejhez.

– A szállodában minden rendben?

– Persze. Olyat választottam, ami tetszeni fog. A belvárosban van, és minden, ami luxus, megtalálható benne. A pontos cím: Roosevelt tér 5–6. Nem kell megjegyezned, a sofőr tudni fogja.

Egy időre elhallgat, nekem meg az jár a fejemben, hogy egy kelet-közép-európai ország fővárosában miért neveznek el teret az USA 32. elnökéről.

Megint utálok Amerikát, mert mindenhol ott van!

– Várj, rosszul mondtam a címét! Széchenyi István tér. Csak ezt nem tudom kimondani, így inkább a régi címét jegyeztem föl. Gresham Hotel Palace Budapest a neve. Nézd meg az interneten, ha ráérsz. Úgyis rád fér a figyelemelterelés.

A neve tetszik, és meg is bízom Ibrahimban, úgyhogy eszemben sincs megnézni a helyet. Inkább azon gondolkodom, miképpen fogom eltölteni Moszkvában azt a hat órát, ami az átszállással jár.

– Jól van! Akkor a megbeszélrt időben legyen ott a sofőr.

– Ott lesz!

– A szállodától kérted?

– Igen.

Egy ideig csöndben maradok, mert a hangosbemondó megzavar, de Ibrahim valószínűleg nem hallja, ugyanis tovább beszél.

– Kérsz nőt?

Hülye ez? Csaknem huszonnégy órát úton leszek, kit érdekelnek a ribancok?

Felidegesít, ezért szó nélkül nyomom le a gombot, mintha nem hallottam volna.

Éppen hogy leteszem, kinyílik egy ajtó, és egy nő lép be a terembe. Egyenruhában van, valószínűleg légiutas-kísérő. Szűk, sötétkék, térdig érő szoknya van rajta, és egy zakó. Látszik a mély dekoltázs a ruháján, csupán a nyakában lévő kendő takarja el

a belátást. Ösztönösen fordulok felé teljes testemmel, Emír is föl-pattan. Mellém lép, mint aki nélkülözhetetlen, elröhögöm magam a viselkedésén.

– Gamal ibn Husszein ibn Abdul al-Szudairi és Emír ibn Ghazi ibn Mohamed al-Hatam – olvassa, miközben képtelen elszakadni a papírtól.

Igen, bogaram, mi vagyunk azok.

Nincs időm válaszolni, Emír megelőz.

– Mi vagyunk, kedvesem!

Ráfordítom a fejem, azt hiszem, rosszul hallok. A mosolya el-árulja, hogy jól hallottam.

Ez már sok. Nehogy már rámozduljon erre is!

Visszanéz rám, ő is vigyorog, végül a csaj is elneveti magát, bár fogalmam sincs, hogy ő miért.

Ki érti ezeket az amerikai szukákat?

– Jöjjenek, kérem, velem, felszállhatnak a gépre.

Még van idő az indulásig, ezért tudom, hogy csak mi ketten szállunk most föl. Unokabátyám olyan lendülettel indul a csaj után, amitől szél kerekedik a levegőben. Nyomába szegődöm, és besorolok harmadiknak. A folyosón és átjárón keresztül odaérünk a beszállóajtóhoz, ahol a nő felénk fordul. Csinosan kontyba van fogva a haja, és gyönyörű a sminkje. Látszik, hogy igényes. Ha valahol máshol lennénk, azonnal meglöbögteném neki a dollárjaimat. Ő is mélyen a szemembe néz, majd Emírré.

– Hol szeretnének helyet foglalni?

A mellettem álló férfit nézek, fogalmam sincs, hol érezném magam elfogadhatóan egy többórás repülőúton. Válaszol is helyettem.

– A maga kezében vagyunk.

Azt a rohadt... Ez tényleg nyomul.

A csaj belepirul a megjegyzésbe, nekem meg kezd hányingerem lenni. Emír tényleg fárasztó, ha nőkről van szó.

Odavezet minket a legtágasabb üléshez. Az első osztályon nem kell félni, hogy idegen ül mellénk, mert kétszemélyes az ülőfülke. Örömmel nyugtázom, hogy bár nem megyek különgéppel, de azért senki ismeretlen fia-lánya nem ül mellénk.

A nő szótlanul kivárja, míg helyet foglalunk. Emír rám néz, majd lenézően szólít fel.

– Ülj az ablakhoz! Akkor nem rinyálsz annyira.

Szándékosan beszél angolul, így a csaj mindent ért. Szívesen alárúgnék, de inkább teszem, amit mond.

– Hozhatok önöknek egy italt? Esetleg pezsgőt?

Emírré nézek, akinek felcsillan a szeme, de aztán mégis tisztességes muszlimként válaszol.

– Narancslevet!

– Kérünk! – teszem hozzá, mert idegesít a nagyképű viselkedése.

Szeretem, ha tisztelnek és körülugrálnak, de nem szeretem az önhittséget. Meg egyébként is jöttem neki eggyel.

A nő éles fordulatot véve lép le.

Emír kidőlve szemrevételezi távozó alakját, majd feláll.

– Mindjárt jövök!

– Emír! – kiabálok rá, de már ott sincs.

Ezt nem hiszem el! Mit akar ez?

El sem merem képzelni a szituációt. Emír elég egyértelmű tud lenni bizonyos helyzetekben, bár igaz, én is. Eltelik öt perc, és már jön is visszafelé a közlekedőn. Ösztönösen végignézem a ruháját, nem látszik rajta semmi.

Vigyorogva huppan le mellém.

– Mit csináltál?

– Semmit – feleli, de látom, hogy majd behugyozik a röhögéstől.

Elnevetem magam én is, mert tényleg felháborítóan egyszerű a történet. Az utaskísérő nincs sehol, ezért szemrehányó hangot utánozva fordulok a mellettem ülőhöz.

– Hol a narancslé?

– Most nem azzal van elfoglalva.

Szóval volt valami.

Emír rám néz, szinte könyörög, hogy kérdezzek már, de nem teszem. Felállok, és leveszem a zakóm. Megjelenik a csaj, kezében egy tálcával és két narancslével. A felsőjét levette, csak a blúza van rajta. Kendő sincs a nyakában. Kifinomultan riszálja magát, akaratlanul is végigmértem. Leülök, hogy ne lássam, de gyorsan odaér hozzánk. Emír elé tartja a tálcát, de az én üdítőmet leveszi, és felém nyújtja. Ahogy előredől, belátok majdnem a köldökéig.

Kiveszem az italt, és Emírré nézek.

Mi van itt?

Unokabátyám gyorsan megadja a választ.

– Nos, Caroline! Gamal elég feszült az utazás miatt. Mit javasol?

A bizonyos Caroline csak mosolyog, villog rajta a „dugj meg” tábla! Felszólító mondatban. Nem kérőben!

Emírré nézek, majd felrobbanok. Hogy képzelem, hogy rámásodom egy nőre, akit pár perce még ő döngetett?

– Ne nézz így rám! – mondja arabul. – Én nem nyúltam hozzá. Csak beszélgettem vele. Megkértem őt, hogy legyen veled kedves.

Eldurran az agyam! Ez az idióta azért ment utána, hogy behálózza nekem. Ha valaki, akkor én pont nem az a pasi vagyok, aki ne tudna csajt fölszedni. Az meg külön zavar, hogy ez az értelmes nő teszi, amit kért.

– Mennyit fizettél neki? – kérdezem én is arabul.

– Nem mindegy? Ajándék. Csak azért, hogy ellazulj egy kicsit.

Mindjárt pofán baszom!

A nő csábosan mosolyog, de valahogy folyton a szöszü ugrik be. Többet nem megyek bele ebbe a csapdába.

– Nos, Caroline! – váltok angolra. – Nem akarom magát sem megdugni, sem kinyalni, és azt sem akarom, hogy leszopjon. Akár-mennyit kapott is, vegye gratísnak a narancsléért cserébe. – Emír teljes testével felém fordul, a csaj meg döbbenően felegyenesedik. Látom, ahogy unokatestvérem szája szóra nyílik, ezért beelőzöm. – Vagy tudja, mit? Valaminek azért örülnék – várakozásteljesen néznek rám mindketten. – Egy nyugtató jót tenne – még mindig nincs reakció. – Menni fog?

Szótlatlanul bólínt, és elviharzik. Emír megrángatja a karom.

– Mi van, te szedsz valamit, ami féken tart?

– Menj a picsába, Emír! Még egy ilyen húzás, és megtekerem a fejed, de nem ám akárhogy, hanem úgy, hogy beledögölj! Mióta próbálsz nekem csajokat befűzni?

Felnevet, én is felismerem kérdésem álszentségét. Valóban volt már rá példa... Többször kapott már utasítást arra, hogy hozzon nekem nőt. Az utóbbi időben azonban nem kértem ilyesmire.

– Most mit kapod így föl a vizet? Ha előre szólsz, akkor magamnak bérelem ki!

Visszaér a nő, és felém nyújtja egy papírtálcán a gyógyszert.

– Nem telik rendes tálcára? – kérdem tőle, de azonnal meg is bánom.

Most miért vagy ilyen köcsög, Gamal? Csak egy kis pénzt akart keresni. Ki így teszi, ki úgy.

Sosem vetem meg azokat a nőket, akik pénzért tesznek meg valamit. Persze megvan róluk a véleményem, de az nem megvetés. Én, ha nő lennék, biztos kifosztanék egy hozzám hasonló arabot.

Beveszem a bogyót, és próbálok elhelyezkedni. Egy idő után megvan a hatás. Mikor fölszállunk, elalszom.

* * *

Halk sutyorgásra ébredek, Emír imádkozik mellettem, fejét az előtte lévő ülésnek dönti. Nem akarom megzavarni, ezért óvatosan megigazítom magam. Várok, míg befejezi, aztán intek neki, hogy álljon fel.

– Ne menj sehova! Mindjárt leszállunk.

Nem felelek semmit, de elindulok a toalett felé. Szerencsére szabad, ezért bemegyek. Gyorsan megmosom az arcom, végigmítom a hajam, a kezem és az egész alsó karom, majd kibújok a cipőmből és megtörlöm a lábamat is. A papírtörlő nagy részét elhasználok, de nem nagyon érdekel. Háromszor megyek végig minden területen. Visszabújok a cipőmbe, és már indulok is vissza. Az utaskísérők tekintete jelzi: a csaj beszámolt mindenről. Zavarba végképp nem jövök, ők meg halványan elmosolyogják magukat. Szinte egyszerre. Olyan friss vagyok, hogy a legszívesebben sorba állítanám őket, de inkább továbbsietek. Az agyamat tudatosan próbálok tisztán tartani, imádkozás közben tilosak a tisztátalan gondolatok.

Emír feláll, megvárja, míg leülök, majd visszahuppan ő is. Nem szól hozzám, türelmesen várja, míg befejezem az imát.

Már landolunk, mire végzek. Megkönnyebbülök a földet éréstől.

Allah velem van!

Moszkvában szintén kapunk egy különtermet, ahol lehetőség adódik egy alaposabb tisztálkodásra. Mindent elvégzek, amit fontosnak tartok, majd eszem egy falafelt, ami marha rossz. Ugyanúgy kávéhozatok, ahogy Emír, de ezt is megbánom. Unokatestvérem

áradozni kezd oroszországi emlékeiről, mintha nem lettem volna jelen. Pont ez az esete a legmegvetnivalóbb története. Egy kiskorút vett magának, akit szanaszét dugott. Sosem voltam hajlandó végighallgatni a részleteket, de azt tudom, hogy Ibrahimnak még varnia is kellett. Majdnem nekitámadtam unokabátyámnak, de végül mégsem tettem. Most azonban nem tűröm, hogy előhozakodjon a múlttal, elég mérgesen ránézek, majd szavakkal is nyomatékositom dühömet.

– Befognád a pofád? Hányingerem van tőled!

Elszégyleli magát, és el is hallgat. A telefonommal bibelődöm, ellenőrzöm az e-maileket és még ezernyi más dolgot. Megnézem, milyen időjárás vár ránk. Állítólag húsz fok és kellemes napsütés. Délutánra landolunk. Emír csak szótlanul ül mellettem, biztos vagyok benne, hogy megsértődött, ezért közelítek.

– Szerezz nekem még nyugtatót!

– Hülyeség! Ez már nem lesz hosszú. Kibírod.

Az utolsó szavára már majdnem elszégylem magam.

Tényleg lehetnék kicsit keményebb.

A szótlan órák után végül elindulunk Magyarország felé. Budapest? Azt hiszem, így hívják a fővárost. Ja! Budapest!

* * *

A repülő landol, amitől nagyon megkönnyebbülök. Nem aludtam egész úton, és a telefonommal sem matathattam, ezért az volt az egyetlen szórakozásom, hogy a nőket vizslattam. Emír elaludt mellettem, gyakran kellett oldalba löknöm őt, mert folyamatosan felhorkantott.

Felébred a pilóta hangjára, és kinyújtózkodik. Szemrehányóan teszi megjegyzését.

– Jé, túléltek!

– Kurva vicces vagy!

Elröhögi magát, majd körbenézve kémleli, kikkel is utazunk együtt. Úgy méregeti az embereket, hogy nem bírom ki, gúnyosba megyek át én is.

– Ne leltározz! Senki nem szállt le útközben. Sőt! Új fölszálló sem volt!

– Kurva vicces vagy! – feleli szántszándékkal ugyanazt, mint én.

Földet érünk, de nem kezdünk el azonnal mocorogni, jobbnak látom akkor mozgolódnunk, ha a tömeg tovalép. Öt perc múlva felállunk, és elindulunk mi is. Fogalmam sincs, merre kell menni, ezért visz magával a nép.

– Budapest – mormolja halkán Emír. – Te tudsz valamit róla?

– Ja! Azt, hogy egy amerikai elnökről neveztek el teret anno.

Amit aztán átneveztek egy magyarrról. El is nevetem magam, mert sejtem, hogy ezeknek a magyaroknak is talán éppen elegendő van Amerikából.

Még azt is hozzáteszem magamban, hogy a nők sem lesznek utolsóak. Legalábbis apám szerint.

– Mi van? – Emír nem érti a megjegyzésemet, de nincs kedvem magyarázni, legyintek egyet.

Ahogy kiérünk a csomagkiadóhoz, elénk siet egy pasas. Szőke haja van és elég alacsony, úgy nézem, mint egy ufót. Kezét nyújtja felénk bemutatkozásra. Egy pillanatra tétovázom, de nem akarok bunkónak tűnni, ezért én is kezemet nyújtok.

– Szálem alejkum!*

Mi?

Nem értem, mit beszél. A kiejtése káromlásra hasonlít. Arabul akar köszönteni, amitől elvigyorodom. Az isteni köszöntést csak muzulmánok használják, és azok közül is csak azok, akik meglehetősen hithűek. Az amerikaiak is meg az európaiak is azt hiszik, hogy ezzel a kedvünkben járnak, pedig mi egyáltalán nem várjuk el egy nem muszlimtól az effajta üdvözlést.

– Alejkum szálem! – válaszolom mégis, mire Emír is rám kapja a fejét. Valószínűleg ő fel sem ismerte a köszönést az idegen szájából.

Öltönyben van a magyar pasi, amit izgalomban igazgatni kezd. Zavarban van, amitől újra elvigyorodom. Mi lenne, ha tobéban, szaúd-arábiai népviseletben lennénk?

– Kocsis Attila vagyok, én fogom magukat a szállodába kísélni. Átadták nekem az autója kulcsait, így engedelmével, azzal jöttem. A társuk a szállodában várja önöket.

* Hithű muszlimok közötti isteni üdvözlés. Pontos jelentése: béke veled.

Tökéletesen beszél angolul, bár kicsit furcsa a kiejtése. Örülök, hogy Ibrahimnak sikerült idehozatnia a kocsimat. A társ alatt valószínűleg orvosomat, Ibrahimot értette. Majdnem elmagyarázom, hogy nem a társam, hanem az emberem, de visszafogom magam. A neve megjegyezhetetlennek tűnik. Valószínűleg ő ugyanígy van a miénkkel.

– Gamal ibn Husszein al-Szudairihez van szerencsém? – kérdezi a papírját bújva, mert nem nagyon válaszolok neki.

Nem! Mégis kihez lenne?

Dühít, hogy az egész nevemet majdnem kimondja. Általában lerövidítjük Gamal al-Szudairire.

Bólintok én is és Emír is, mintha őt takarná a név. Ránézek szemrehányóan, mire abbahagyja a bólogatást.

Odalép hozzánk egy idős férfi, és lepakolja a bőrröndöket. Vált pár szót az „Attilával”, és már indul is el. Felénk csak biccent, majdnem köpök egyet a tiszteletlenségétől.

– Engedelmükkel előre megyek!

Megfogja a bőrröndöket, és maga után húzza. Kicsit küszködik, de sem én, sem Emír nem segítünk neki. Megkapja az árát.

A reptér nagyon kicsinek tűnik a rijádihoz meg a New York-ihoz képest. Minden szürke, és egy autó van kiállítva a tér közepére. Először nem értem, de kis töprengés után leesik. Reklám. Kék táblák jelzik a kifelé vezető utat, a plafonról szintén reklámposzterek nyúlnak le.

Kilépünk a terminálból, ott áll az én drága F800-asom. Ugyanolyan, mint az amerikai. Emír arca is felragyog. Európába ritkábban jövök, mint Amerikába. A kontinensen belül jártam már Angliában, Franciaországban, Belgiumban, Spanyolországban és Svájcban. A leggyakrabban Németországba látogatok, a kocsim is ott volt egy hotel garázsában.

Egy ismeretlen nyitja ki az ajtót nekünk, majd átadja a kulcsot a magyarnak. Tetszik a gesztus.

Ezek legalább tudják, hogy ki kell nekem nyitni az ajtót.

Beülök én is és Emír is. A minket fogadó beül a volánhoz, és már indul is.

– Ha óhajtják, tudok városnézést szervezni. Mehetnek hajókázni is, vagy esetleg busszal.

Ezt a barmot! Busz? Tudja ez, ki vagyok?

– Majd jelezzük, ha valamire szükségünk van!

Emír arcán látszik, a valami alatt a nőket érti. Megcsóválom a fejem, és a tájat figyelem.

Nincs nagy tisztaság, és az utak is elhanyagoltak. Csak két-három sáv halad egy irányba, életveszélyesnek tűnik itt a közlekedés, igaz, Szaúd-Arábiában is nehéz ép autókat találni. A vidék nagyon idegen. Kellemesen langyos a klíma, hiányozni kezd a sivatagi levegő.

Az autók mind kicsik. Nálunk, otthon mindenki hatalmas járgányokkal közlekedik, és az utak is tágasak.

A magyar bekapcsolja a rádiót, majdnem elkapom a nyakát.

Mi a faszt matat ez a kocsimon?

Emír azonnal rám néz. Látja rajtam az ideget, ezért előredőlve kezd kötekedni.

– Kedves... Atala.

– Attila! – helyesbít a pasi.

– Mindegy. Maga ne nyúl káljon, kérem, sehova a kormányon kívül, ha arra nem kér külön engedélyt. Majdnem huszonnégy órája vagyunk úton. Nem kérünk zenét! Főleg nem ilyet!

A fickó sértődött fejet vág, eldurran az agyam.

– Tudja, ki vagyok? – kérdezem fellengzősen.

Sosem viselkedem így, de ez a pöcs előhossa belőlem a beduin vért.

– Egy arab üzletember.

Ja, te barom! Egy üzletember. Egy olajmágnás. Egy milliárdos. Egy herceg.

– És tudja, mit kap a magafajta az arab üzletemberektől?

Kérdően néz a visszapillantóba, unokatestvérem roppantul élvezi a helyzetet. Nem felel, úgyhogy közlöm vele, hol a helye.

– Amennyiben megfelelően viselkedik, sok-sok pénzt. Kurva sok pénzt. – A magyar arca megnyúlik a szavaimtól. – Amennyiben nem megfelelően viselkedik, nem kap lófaszt sem! – zavartan visszakapja fejét az útra.

Most már oké a helyzet. Tuti seggnyaló üzemmódba vált, és ezt majd közli a többi alkalmazottal is.

Megállunk egy valóban palotának látszó épület előtt. Balra tőlünk füves terület fekszik, és egy híd a folyó felett. Látom, ahogy

odapattan az ajtóhoz egy férfi és Ibrahim. Orvosom látványától jobb kedvre derülök.

Ibrahim szeretettel ölel át engem is és Emírt is. Csak öt napja nem látott, de ez nálunk soknak számít. Mindig mellettem van, nélkülözhetetlen az életemben. Az apja ugyanúgy orvos volt, mint ő, az én apámnak dolgozott a haláláig. Sajnos már nincs az élők sorában, ezért apám új orvost vitt a palotájába. Ibrahim azonban ugyanarra az útra tért, mint az apja. Tíz évvel idősebb nálam, most harminchét éves. Egy felesége van, akiről sosem beszél, talán szégyelli, hogy csak két lánya született tőle. A muzulmán férfiak többsége ilyenkor keres egy második feleséget is, de ő nem tette. Vár türelmesen.

– Rendben vagy? – kérdezi, és tudom, hogy a repülés miatti pánikomra gondol.

Bólintok egyet, de Emír közbevág.

– Egész úton hisztériázott.

Ibrahim rá se hederít. Ismeri őt, tudja, hogy csak poénkodik. Unokabátyám elég kifogásolhatóan néz ki. Gyanítom, én is hasonló állapotban lehetek.

– Akarsz masszázst? Vacsorát vagy bármit?

Újra nemet intek, majd hozzáteszem.

– Fürdőszobát, imaszőnyeget és ágyat.

Ibrahim elvigyorodik, sejtette, hogy ezeket sorolom fel. Emír ismét közbevág.

– Nekem is hasonlókat, plusz egy nőt! – Orvosommal egymásra nézünk, majd nevetve indulunk befelé. – Nem viccelek. Komolyan kefélni akarok!

– Jó lenne, Ibrahim, ha megvizsgálnád Emírt! Az utóbbi napokban meglehetősen felelőtlen volt.

Ibrahim szemrehányóan néz az említett férfitra, arca komoly marad.

– Használtam gumit – védekezik Emír.

Mindhárman tudjuk, hogy ez mit jelent nála. Csak akkor veszi fel, mielőtt elélvez. Nem érti, hogy a nemi betegséget nem a magömlésétől kapja.

Ahogy belépek, egészen megnyugszom. A környezet tetszik, egész keletiesnek tűnik. Ibrahim halványan elmosolyodik, tudja, mire gondolok.

A fény árad befelé az üvegkupolán, a csillár értelmét veszti. Leülök az egyik méregzöld székre, és várom, hogy a két velem tartó férfi mindent elintézzon. A telefonomon megnézem a kötelező dolgaimat, majd hátradőlve várok.

Odalép hozzám egy férfi, és megkérdezi, mit hozhat nekem, de nem kérek semmit. Amit akarok, az mind a lakosztályomban van. Éhes vagyok, de nem tudnék enni. Piszkosnak érzem magam, ráadásul határozott szégyent érzek, amiért ilyen igénytelen utazáson vettem részt.

Valószínűleg a saját gépemmel megyek haza!

A környezet egzotikus. Már szinte hastáncosok bevonulását várom. Cirádás kővázában növények törnek meg a sűrű, arany, fekete hármását. A kovácsolt tetőszerkezet kifejezetten tetszik.

Emír int nekem, mert elintézték mindent, ezért elindulok. A pult mögött három férfi áll, úgy néznek rám, mintha az amerikai elnök lennék. Megint elröhögöm magam, mert Ibrahim odasúgja épp a gondolat közben, hogy enyém a királyi lakosztály, Emíré meg az elnöki lakosztály. Ezek szerint én több vagyok az elnöknel!

A recepciósook fekete öltönyben vannak, elegánsak. Már majdnem elhaladok a pult előtt, de aztán meggondolom magam. Az egyik fiatal fickó meglehetősen szimpatikusnak tűnik. Középmagas, bár az én szememben a 180 centisek is kicsinek tűnnek. A mozdulatai sebesek és határozottak, ez tetszik meg először. Rövidre nyírt világosbarna haja fölfelé van állítva, ezért úgy néz ki, mint egy tinédzser, akire ünneplőt erőltettek. Amint a szemébe nézek, rögtön mosolyogni kezd, miközben a tollát kopogtatja a pulton. Pimasz, de valahogy szimpatikus is. A barna szemével hunyorog, látom az ádámcsutkját, ami a nyeléstől le-föl mozog.

Odalépek a pulthoz, és intek neki egyet. Szinte repül.

Te nekem való vagy!

– Miben segíthetek?

– Hogy hívják? – kérdezem, már nem mintha valóban kíváncsi lennék rá, csak hát az embereket nevekhez kell kötni.

– Bálint – feleli tömören. Az arab nevek sokkal hosszabbak, ezért csak kérdően felhúzom a szemöldököm. – Huszár Bálint – vágja rá.

Tuti nem jegyzem meg, ezért arabul felfirkantom egy fecnire, hogy ne ejtsem ki legközelebb idiótán.

– Gamal al-Szudairi vagyok – nem mondok neki újat, mert azonnal bólint. – Szeretném, ha bármikor a szolgálatomra állna. Egyikünk sem ismeri ki magát ebben az országban, és maga tetszik nekem – nem reagál, csak elpirul. Remélem, nem érti félre. Folytatom. – Vannak különleges igényeim, amit szeretem, ha figyelembe vesznek. Ha akarok valamit, akkor maga ugrik. És nem ingyen! Bőkezű leszek.

Fiatal és lelkes, úgy néz, mint egy kiskutya. Ibrahim el is röhögi magát. Emír persze rögtön mellettem terem, hogy nyomatékosítsa, ő is valaki.

– Szükségem van holnap egy tolmácsra. Olyanra, aki tökéletesen beszél angolul. És persze magyarul, mert az angolban én is tökéletes vagyok. Holnap üzleti tárgyalásokat készíték elő, ezért sürgős.

Megértően bólint, a következő kérdésével megerősíti bennem azt az érzést, miszerint jól választottam.

– Férfi legyen, vagy nő?

Emír arca elnyúlik, el sem tudja képzelni, milyen az, amikor egész nap nyomunkban van egy nő. Mégis hirtelen felderül, és oldalba lök.

– Kit javasol? – kérdezek vissza, leckét adva a recepciósnak.

– Van a szállodánkban egy saját tolmácsa. Egy fiatal nő, aki tökéletesen beszél angolul és persze magyarul is.

– Magyar?

– Igen, az.

– Csinos? – vág közbe Emír. Én és Ibrahim komolyak maradunk, de Bálint elneveti magát.

Végül felel.

– Igen. Nagyon csinos.

Eszembe sem jutott volna nőt választani, de a „nagyon” fokozatjelző kezd kíváncsvá tenni. Emír esdeklő képpel fordul hozzám.

– Jó lesz – felelem tömören. – Reggel kilencre itt legyen.

Bálint bólint, én meg elindulok a lakosztályom felé. Emír fürgén lépkedve utánam, keresi a helyét.

Nekünk, kettőnknek külön lakosztályunk van, Ibrahimnak pedig szobája. Megnyugszom, mikor belépek. Gyümölcsök vannak bekészítve, és imaszőnyeg. Ibrahim mosolya tudatja, ezt bizony ő intézte. Kicsit modern a berendezés, de ezért most nem neheztelek senkire. A nappaliban világos színű kanapék állnak egymással szemben, fekete párnák hevernek rajta rendezett formában. Két kecses asztal is el van helyezve, az egyik amolyan íróasztalféle, amin egy bronzszínű olvasólámpa díszel. A többi lámpának fekete ernyője van, és a szőnyeg is fekete-fehér. Nem bírom az ilyen egyszerű színeket, de az utazás után már ez a legkevesebb. Az asztal közepére egy üveg bor és poharak vannak bekészítve. Mellette közvetlenül a Korán hever. Nem túl jó párosítás.

A bor bizony rossz pont!

– Gyönyörű kilátás nyílik a Dunára – veti oda Bálint, mert volt olyan lelkes, és felkísért. Tetszik a fiú. Komolyan veszi a munkáját.

Nem tudom, mi a franc az a Duna, de aztán leesik, hogy valószínűleg a folyó, ami fölött a híd van. Nem mutatom, mennyire hiányos az ismeretem, csak bólintok egyet.

– Mindennap tiszta ágyneműt akarok és...

– Én ezeket már elintézttem – szól közbe Ibrahim. Hálás vagyok, amiért mindenre van gondja.

Jelzem a szememmel, hogy minden rendben, ezért mindenki kivonul. Magamra maradok, szinte rohanok a fürdőig. Minden márványból van, a hatalmas kád mellett van egy üvegfalú zuhany is. Azt választom. Lezuhanyozom, majd kivonulok a nappaliba, és leterítem a szőnyeget. Nagyon fáradt vagyok. Lelkiismeret-furdalásom támad a hanyagságomtól, még sincs erőm foglalkozni az olyan részletekkel, mint a Mekka felé fordulás.

Az ima után berongyolok a hálóba, ahol egy hatalmas franciaágy hirdeti a kényelmet. Az ágynemű hófehér, zöld párnákkal van kissé színesebbé téve a kép. Az ágy mögötti rész fekete fényes plasztikkal van bevonva. Ez már egy kicsit sok, ezért be is hunyom a szemem.

Magyarország. Hm.

4. fejezet

Reggel ijedten ébredek a szállodai telefon csörgésére. Olyan hirtelen kapom föl, mintha atomtámadás érne. Úgy aludtam át a nap hátralévő részét meg az éjszakát, hogy közben egyszer sem keltem föl. A találkozóm csak délután háromkor lesz, ezért nem kértem ébresztőt.

– Jó reggelt, Szudairi úr! – csönd következik, fogalmam sincs, mit feleljek. Ahhoz is idő kell, míg felfogom, hol vagyok.

– Jó reggelt.

Ösztönösen az éjjeliszekrényemen heverő Rolexem után nyúlok. Reggel kilenc óra múlt három perccel.

– Huszár Bálint vagyok. Nem szeretném zavarni, de itt van a tolmács hölgy, akit kért.

– Igen. És?

– Maga kérte, hogy jöjjön ide kilencre.

Egy pillanatra latolgotom a lehetőségét, hogy Emírt küldöm le, de mivel még nem jelentkezett, sanszos, hogy ő is alszik. Nem lennék előrébb, ha rábíznám az ügyet.

– Kérek egy kis időt!

– Rendben.

Leteszem a kagylót, de az ideg majd szétvet. Utálom, ha felkeltenek. És a két idióta meg hol van?

Azonnal hívom Emír mobilját, mert fogalmam sincs, merre van a lakosztálya. Álmosan szól bele a telefonjába.

– Na?

– Két dologért is picsán foglak rúgni! Az egyik az, hogy nem keltettél fel hajnalban imádkozni! A másik ok, amiért nem ébresztettél nyolckor! Kilencre volt megbeszélve a tolmáccsal!

– Uh. Ne haragudj! Teljesen kivagyok.

Hallom a hangján, hogy tényleg így van. A normális hangsúlytól, ahogy beszél, elszáll a mérgem.

– Csináld a dolgod, aztán gyere át hozzám! A nő már lent vár ránk.

– Jól van, Gamal.

Leteszem a telefont, és száguldó üzemmódban lezuhanyozom. Szívesen kihagynám, de az ima miatt is fontos. A tusolás után imádkozáshoz készülök. Még mindig fogalmam sincs, merre van Mekka, ezért még dühösebbé válok. Sietve kiterítem a szőnyeget, az irányt csak tippelni tudom. A jobb szállodákban a muszlim vendégeknek általában kikészítenek egy táblát, ami Mekka felé mutat.

Az ima végeztével felveszek egy inget meg egy öltönyt. Borotválkoznom kéne, de arra nincs időm.

Mindjárt éhen döglök!

Kínos lesz, ha korogni fog a gyomrom, de még a gondolatát is félrelököm. Alighogy készen vagyok, kopognak az ajtón.

Emír áll előttem, megtámaszkodik az ajtófélfán. Ugyanolyan borostás, mint én. Hátast vágva visszasietek az órámért meg a mobilomért. Bejön ő is, neheztelve nézek rá, ezért mentegetőzni kezd. Tudja, a pontatlanság az én szememben végzetes hiba.

– Tényleg ne haragudj, Gamal!

– Hol van Ibrahim?

– Nem tudom. Még nem beszéltem ma vele.

Nem kötözködöm tovább, mert orvosomnak joga van azt csinálni, amit akar. Az üzleti tárgyalásokra csak nagyon ritkán cipelem magammal. Most a tolmácsra van a legnagyobb szükségem.

Fél tíz múlt öt perccel. A pofámról lesül a bőr!

Elindulok az ajtóhoz, Emír szorosán a nyomomban. Biztos vagyok benne, hogy a mai napon kifogástalanul fog viselkedni. A határokra mindig jól érez rá, és most túllépte.

– Mi a fenének állítod be a telefonodon a figyelmeztetőt, ha nem teszed, amire figyelmeztet? – kérdezem, mert tudom, hogy Emír mobilja pityegéssel figyelmeztet a napi ötszöri imára.

Egy muszlimnak is nehézkes agyban tartania, mikor is kell imádkoznia. Külföldön nem tartjuk be olyan pontosan az időpontot, mert nem mindig adódik lehetőség. Otthon segítségként hívja a müezzint imádkozni a hívőket. A napi ötszöri ima időpontjai:

hajnalhasadáskor, délben, délután, naplemente után és két órával később. Amikor nem muszlim országban vagyunk, vagy eszünkbe jut magunktól, vagy valami figyelmeztet rá. Ilyen valami Emír mobilja is, amit sajnos elég gyakran sürgősen kinyomunk. Az utóbbi időben leginkább csak a reggeli és az esti imát tartottuk meg. Egyedül a péntek déli ima az, amit minden körülmények között el kell végezni, mégpedig mecsetben egy istentisztelet kíséretében.

– Nem is emlékszem az ébresztőre. Biztos félálomban nyomtam ki – mentegetőzik, miközben igazgatja a haját. Ritkán viselkedik ilyen normálisan.

Többet nem szólok, pedig szívesen szóvá tenném még azt is, hogy mire figyelt a pultnál, ha nem arra, hogy kilenckor megbeszélésünk van a tolmáccsal!

Leérünk az előtérhez, és odasietünk a pulthoz. Igen. Határozottan sietek. Ilyen is ritkán fordul elő.

Bálint kilép a pult mögül, és a székek felé int a fejével. Egyszerre fordulunk meg Emírrrel.

Keresztbe tett lábakkal ül a tolmács, hosszú, világos vörös haja kisimultan egészen a derekáig ér. A túsarkaktól összeugrik a gyomrom, ösztönösen unokabátyámra nézek, aki szintén az én tekintetemet keresi. Abban minden benne van.

Azt a kurva!

Emír tér észhez, ezért ő indul meg elsőnek. A rókasörényű nem zavartatja magát, nem áll föl. Bálint szorosan a nyomunkban liheg. Mikor odaérünk elé, szemrehányóan néz föl ránk.

Helyre kéne tenni!

Bálint mond valamit magyarul, mire a nő föláll. Nem túl magas, de mindene megvan. Szép kerek mellei vannak, de nem nagyok. Nagyon keskeny a dereka, a csípője szép széles. Alig várom, hogy a hátsóját is szemügyre vehessem. A haja egyszerűen gyönyörű. Nem mondhatnám, hogy a vörösek a gyengéim, de őt szanaszét tudnám szedni. A mi világunkban a haj meghatározó a szépségben. Nőinknél a hosszú haj már eleve egy szexepil. A mi szemünkben pedig a kibomló haj meglehetősen erős ajzószer.

Méregzöld a ruhája is és a szemfestéke is. A szája nincs kifestve, le sem bírom venni a szemem a natúr ajkairól.

Beleharapnék!

Kellemes illata van, a szeme nagyon világos zöld. Arcán apró szeplők vannak, akaratlanul képzelem el, milyen lenne, ha én fröcskölnék arcába valami egészen mást.

Flegmán válaszol valamit a kíséző fiúnak, mire az zavartan toporog. Felizgat ez a magyar nyelv. Kicsit olyan mekegős, de a farkam már kőkemény.

Kínomban végigsimítom a nyakam, Emír némán ácsorog melletttem.

– Javítsanak ki, uraim, ha tévedek, de kilenc óra volt megbeszélve! – angolra vált, egyenesen a szemembe néz.

Szánom-bánom bűnömet, de egyelőre én vagyok a főnök. Legalábbis így gondolom.

– Sajnálom.

A picsába, Gamal! Nem ezt kellett volna felelni!

– Órabérben dolgozom, tudja?

Mellkasa előtt összefonja a karját, nekem meg eldurran az agyam.

Na jól van, picikém! Sürgősen tisztáznunk kell ezt-azt!

– Ó. És mennyi az órabére? – már megint nem azt mondom, amit akarok.

– Hatezer forint.

Szerinted ez nekem mit mond?

Eddig azt sem tudtam, hogy létezik az a bizonyos forint.

Kérdően Bálindra nézek.

– Dollárban?

– Körülbelül húsz-harminc dollár – feleli a mindenesünk.

Emírből előtör a hangos nevetés, de én sem bírom mosoly nélkül megállni. Olyan áhítattal mondja, mintha valamit érne az a rongyos pár dollár. Mintha büszke lenne magára, amiért ő ilyen sokat keres.

A reakciónkra válaszul a nő leengedi a karjait, és felhúzza a szemöldökét.

Valamire vár, ezért úgy döntök, megadom neki.

– Na jó! Egész jó napom van, úgyhogy nem alkudozom. Valahogy kispórolom... Talán sikerül!

Emír megint röhög, én meg intek a szememmel Bálintnak, hogy húzzon már arrébb. A legszívesebben unokabátyámat is arrébb küldeném, de nem tehetem.

A nő nem veszi a poént, benyúl a piros irattáskájába, és egy lapot húz elő.

– Egyébként Pataky Csillának hívnak – vár, de én nem mutakozom be.

Felém nyújtja a kezét, megáll bennem az ütő. Ugye nem akar egy nő kezét fogni velem? A mi kultúránkban nem szokás kezét fogni nőekkel. Sőt egyéb, európai szemmel illedelmesnek vélt viselkedés sem megengedett. Például nem adunk virágot és nem bókolunk nőnek, csak egy esetben. Akkor, ha a feleségünk.

Egyébként is: milyen név ez? Ki képes ezt megjegyezni? Kihondhatatlan!

Emírré nézek, ő is megrökönyödve lesi a kinyújtott kezét. A csaj zavartan húzza vissza a karját, majd folytatja.

– Szeretném, ha átolvasná ezt a szerződést. A megbízásomról van benne szó. Angolul van.

Na ne mondd!

Szótlanul nyúlok a papírért, de a következő mozdulattal már nyújtom is tovább Emírnék. Esetlenül veszi át tőlem, legalább annyira nem tudja, mit kezdjen a helyzettel, mint én. Az okos nők mindig letaglóznak, bár tény, hogy engem ennek a szukának mindene érdekel, csak az agya nem!

– Át tudnánk esetleg szóban beszélni ezt a szerződést? Szeretném elmondani, hogy mik az igényeim!

Megdugni téged!

– Természetesen – felel, immár ő is visszavéve a harci hangból.

Körülnézek, hova is lehetne leülni, Bálint azonnal ott terem. Bírom a fickót.

– Javaslom az éttermet, ott most kevesen vannak, mert lassan vége a reggelnek. Vagy esetleg van egy különtermünk is, ami most szabad.

A vöröske nem reagál, ezért nekem kell választanom. Ha egy üres terembe citálok be, valószínűleg előbb-utóbb eltávolítom a közelemből Emírt és rástartolok, ezért az étterem mellett döntök. Legalább eszünk is.

– Az étterem jó lesz.

Bálint elindul, az atombomba utánaered. Emír ugyanazon agyalt végig, mert ő is gondosan megvárja, míg hátat fordít a csaj. Mindkettőnk pillantása egyszerre csúszik egy emelettel lejjebb.

Juj! Szép kerek!

Emír azonnal rám néz vigyorogva, sejti, milyen képet vágok. Felé fordulok, és hosszan behunyom a szemem, mire ő, szája elé emelve kezét, próbálja elnyomni a vihogását.

Az étkezőben ugyanazok a színek uralkodnak: arany, fekete, zöld. Tényleg kevesen vannak, az ablakhoz közel ülünk le. Megigazitom a nadrágomat, és kifejezetten bánom, amiért nem a tobémat vettem fel. Az kellően takarna egy-két kínos részt.

Azonnal ott terem előttünk a pincér, de fogalmam sincs, hogy Ibrahim elintézte-e az arab reggelit.

– Hozhatok valamit?

A nő nem vár, azonnal rendel. Nálunk mindig a férfi az első, ezért majdnem beszólok neki. De csak majdnem.

– Én egy kávét kérek szépen. Két cukorral, tejjel és tejszínhabbal.

Tudja, mit akar...!

Nem az anyanyelvükön beszélnek, hanem angolul, és ez megtisztelő. Figyelembe veszi a jelenlétünket.

Mindenki rám néz, én vagyok a következő.

– Van humusz és pita? – A pincér zavartan bólint, nem vagyok benne biztos, hogy érti, mit kérdeztem. – Vagy ajánl valami mást? – adom meg az esélyt neki.

– Magyaros rántottát ajánlok és finom arab kávét.

Egyszerre röhögjük el magunkat Emírrrel. A „finom arab kávéra” kíváncsi lettem, így elfogadom a pincér ajánlatát, ezért megrendelem a reggelit.

– Jó lesz. Két adagot kérek.

Egy pillanatra megfordul a fejemben, hogy talán meg kéne hívnom reggelire a nőt, de nem teszem.

Kapja be! Szó szerint!

Nem hagyhatom, hogy tovább uralja a helyzetet, ezért azonnal támadásba lendülök.

– Az órabérért már tisztáztuk. Amennyi időt velünk tölt, az ki lesz fizetve, plusz egy óra előtte és utána. Ha esetleg késnénk – vigyorodom el. Ő nem találja viccesnek, mert nem reagál. Az arany Rolexemre csúszik a pillantása, nagyon is tisztában van az anyagi helyzetemmel. Valószínűleg szegény családból való. Szívesen

megmutatnám neki, a hófehér bőrén hogyan is mutat az arany. Vagy a gyémánt.

– Kifizetem az útiköltségét is, vagy ha kívánja, elküldök valakit önért, aki haza is viszi – erre egy kicsit megdöbben.

Sőt. Én is megdöbbenek.

– Mikor esedékes az első tárgyalás, amin meg kell jelennem?

– Ma.

– Hánykor és hol? – kérdez türelmetlenül, mintha ezt már tudná. Érezteti, hogy seghülyén viselkedem.

Előcítálom én is a papírjaimat, és belenézek.

– Délután három óra. Andras...

Mi?

– Andrassy út? – kérdez vissza mosolyogva.

Szépek a fogai, de a nevetése nem jön tiszta szívből. Analfabétának tart. Szívesen elmagyaráznám neki, hogy többet tudok, mint ő, mert én arabul szoktam írni meg olvasni. Visszafelé! A latin betűk ismerete csak plusz.

– Ja! Andrassy.

Szétbasz az ideg!

– Fontos lenne tudnom, milyen jellegű tárgyalásról lesz szó!

– Üzleti – érzem a nem kielégítő feleletet, de nem jön ki több.

– Úgy értem, tudnom kéne, milyen üzletről van szó!

Mi az istenért szórakozik ez most velem?

Egyszerű dolgot kérek. Jöjjön el velem, fordítson le minden egyes szót oda-vissza!

Utána meg tegye szét a lábát!

– Nem mindegy az magának? Ha profin nyomja az angolt, gondolom, az anyanyelvével sem lesz baj! – tényleg fölényessé válik a hangom. Emír válaszul kihúzza magát, azt hiszem, várta már a támadást. – Három perce van, hogy eldöntse, képes-e rá!

Most én fonom karba a kezeimet, ő meg igazgatni kezdi magát a széken.

Hozhatnák a kaját, mert csurog a nyálam. Igaz, nem az ételre...

– Természetesen elfogadom! Csak azért kérdeztem, mert szeretnék színvonalasan dolgozni.

Hát, azt én is nagyon szeretném, ha színvonalasan kapnád be a farkam!

Megjelenik a pincér, és leteszi a nőnek a kávé, majd nekünk is. Lepakolja a tálcáról a két rántottát. Jó az illata. Sőt, a kávé illata is jó. Pofátlanul belekóstolok a feketébe, ami nem olyan egetverően rossz. Azonnal elkezdek enni, rá sem nézek a nőre. Emír hasonlóan cselekszik, porig alázuk a velünk szemben ülőt. Valószínűleg nehezményezi a történeteket, mert a kávéjával kezd bíbelődni. Beledobja a kockacukrokat, és összekeveri a habot benne.

Hogy a francba lehet azzal a bizonyos habbal inni a kávé? Meg tejjel!

Hosszú ujjai vannak, amin még hosszabb vörös körömök virítanak. Egy pillanatra rásiklik a piros táskájára a szemem, bírom, ha valaki ad a részletekre. A bőre világos, átütnek rajta az erek. Megérzi, hogy figyelem, mert hirtelen a szemembe néz. A kaja megáll a számban, nem rágok tovább, ahogy van, lenyelem. Újra a tányéromba nézek, és eszem tovább.

Egy húzásra bedönti a reggeli italát, majd felpattan. Én is majdnem ugyanezt teszem, de fékezem a mozdulataimat. Emír ritka értetlen képet vág.

– Ott leszek a megbeszéltségen a megbeszéltségek előtt tizenöt perccel. Kérem, hozzák magukkal a szerződést aláírva, mert csak úgy vállalom a munkát. Abban benne van, mennyit kell fizetniük.

Szívesen föl pattannék és rávágnám az asztalra, hogy értse már meg, kivel van dolga, de a döbbenet odaszegez a székhez.

Mi a faszt utasítgat ez engem?

– Igenis, értettük!

Emír hangja olyan, mint egy muzulmán harcosnak. Ezt a poénját most kivételesen értékelem. A csaj azonban nem. Megfordul, és a gömbölyű fenekét odébbbriszálva távozik az étteremből.

Egyből Emírré nézek, mindketten elröhögjük magunkat. Bár én a legszívesebben ordítanék.

* * *

Alighogy végzünk a reggelivel, Ibrahim zakatol be az étterembe. Egyenesen felénk veszi az irányt, majd le is huppan mellénk. Látszik, hogy nemrég kelt föl, nem is kezdenék mesélésbe, de Emír képtelen visszafogni magát.

– Átaludtad az évszázad poénját.

– Tényleg?

Megjelenik a pincér, és ugyanazt ajánlja, amit nekünk is ajánlott. Ibrahim rám néz, én meg helyeslően bólintok, miszerint rendszerben volt a menü. Azt kéri, amit mi.

– Tudod, hogy néz ki a tolmács? – Emír nem vár válaszra, megadja ő. – Basznivalóan.

Ezen máskor jót röhögök, de most a legszívesebben pofán vág-nám. Ha rástartol, kiherélem. Csak azután dughatja meg, miután én végeztem! Persze az meg nem nagyon fog összejönni, mert mi általában nem nyúlunk ahhoz a nőhöz, akit a másik dönget. Létezhetnek kivételek, de ez a vörös tuti nem lesz az.

– Tolmács, Emír! Nem ribanc! Érted? – teszem fel neki a kérdést, és próbálok úgy tenni, mintha nem érdekelne az egész.

– Minden nő ribanc! – feleli hangosan.

Ibrahim mérgesen néz rá, neki egészen más véleménye van a nőkről. Emír mindegyiket porig alázza, Ibrahim meg mindegyikkel úgy bánik, mint egy hercegnővel. Én valahol kettejük között helyezkedem el. Orvosom annyira tiszteli a női nemet, hogy megelégszik egy feleséggel. Még akkor is, ha az eddig csak lányokat szült neki. Hazugság lenne azt állítani, hogy közös utazásainkon nem hempereg nőkkel, de ő nem üzletként tekint rá, hanem szerelmi légyottként. Feleannyiszor sem él a lehetőséggel, mint élhetne, ugyanis meglehetősen jóképű. Már őszül, de én azt veszem észre, hogy a nők, főleg az európaiak, igenis szeretik az ilyen érett férfiakat. Főleg az érett, gazdag férfiakat. Mert való igaz, Ibrahim nem a családom tagja és nem üzletember, de mint az orvosom, busás fizetségben részesül. A palotámban lakik ő is meg a családja is, egy elkülönített részben. Legutóbb például annyi pénzt adtam neki, amiből egy Porschét vehetett magának. Az volt az álma. Megadtam neki.

– Most mit játszod meg magad? – folytatja Emír. – Láttalak! Te is beindulsz rá!

Kár lenne vitába szállnom vele, ezért inkább fölállok, jelezve, hogy mennék. A pincér máris ott terem, és az orrom alá dugja a papírt. Alá kell írnom a fogyasztást.

Ez most komoly?

Sosem ellenőrzöm a számlát, ez a pöcs meg azt hiszi, hogy alá kell velem íratnia egy rohadt reggelit, biztos, ami biztos. Majdnem félresöpröm a cetlit, de aztán meglátom a tételeket rajta. Három rántotta és három kávé.

– A hölgy kávéját lefelejtette róla – szólok gúnyosan, hátha veszi a lapot, de ő letörli képemről azt a bizonyos fölényességet.

– Ő már kifizette a sajátját!

Kicsúszik a lábam alól a talaj. Szét tudnék verni mindent magam körül. Gamal ibn Husszein ibn Abdul al-Szudairi vagyok, egy szaúd-arábiai herceg, ez a hülye liba meg kifizeti a saját kávéját. Ezért tuti seggbe rúgom! Vagy inkább seggbe dugom! Az első fizetését minimum megtízszerezem, hogy a föld alá süllyedjen.

Idióta magyar piccsa!

5. fejezet

A lakosztályba visszatérve már csillapodik a dühöm. Tisztán látszik, szórakozik velem a kicsike. Meg akarja mutatni, hogy őt aztán nem érdeklik holmi milliomosok, de én majd mutatok neki mást is a millióimon kívül.

Anyám jut eszembe, fel kéne hívnom. Belenézek a neten az időeltolódásba, döbbenet veszem tudomásul, csak két óra eltérés van közöttünk. Itt fél tizenegy, ott fél egy. Azonnal hívom őt.

Pár csörgés után fölveszi.

– Szervusz, anya.

– Ó, drága Gamal! Már azt hittem, teljesen megfélekedtél anyádról!

– Dehogy... sok a dolgom.

– Fiam, nagyon neheztelek rád, ezt jobb, ha tudod.

– Anya, ne már! Remélem, nem akarsz te is kiselőadást tartani!

– Apád mondta, hogy Európába fogsz menni. Ott vagy már?

Csodálkozom, mert apám az estéit mindig egyenlő részben osztja fel a feleségei között. Amikor időt szán az egyik asszonyára, a másikkal nem foglalkozik. Az elmúlt három nap nem anyámé volt, apám, úgy látszik, mégis felhívta. Ismeretlen melegség jár át a gondolattól.

– Hívott apa? – kérdezem hitetlenkedve.

– Persze hogy hívott. Gamal! Miért nem mész a zarándoklatra?

– Fontos üzleti megbeszélésem van!

Hallom, ahogy sóhajt egyet. Hirtelen vágyat érzek a faggatózásra a testvéreimet illetően, ezért utat engedek az érzésnek.

– Mi van Hakimmal?

– Mi lenne? Az, ami mindig. Jót tenne neki, ha ilyen utakra magaddal vinnéd!

Nem felelek, mert nincs értelme. Anya nagyon is tisztában van velem, miért nem utazom az öcsémmel. Eszembe jutnak a húgaim is, de tétovázom a kérdéssel. Végül úgy érzem, nincs miért szégyenkeznem, ha kérdezek.

– Tudsz valamit Nasiréről és Maysáról?

Húgaim ugyanúgy Rijádban laknak, mint mi, de a város másik szegletében. Gyakran járnak haza az anyai palotába, rendszerint együtt mennek. Ilyenkor átjönnek hozzám is, az én palotám nem messze van az atyaitól és az anyaitól. Bár házasságuk nem mondható tökéletesnek, engem mindig vigasztal a tudat, hogy ők megmaradtak egymásnak. Én sosem voltam képes ilyen kapcsolatot kialakítani az öcsémmel. A bátyámmal, Fawwazzal valóban testvéri kapcsolatban vagyok, de ő ugyanolyan fontosnak tartja az üzletet, mint én. Ennél fogva nem ér rá túl sokat, így ritkán találkozunk.

– Nagyon örülök, hogy megkérdezted, Gamal!

Egy pillanatra összeszorul a torkom. Egyetlen nő képes a világon a sírás határára kergetni. Az anyám. Szigorú világunk ellenére örül annak, hogy én igenis érdeklődöm a húgaim iránt. Nemcsak úgy kötelességképpen, hanem mert valóban szeretem őket. Bár én magam sem tudom, hogy ez a szeretet elégséges-e, mert mikor más nemzetek testvérpárjait látom, felismerem, nekem nincs olyan közeli viszonyom a lánytestvéreimmel.

– Úgy döntöttek, hogy a zarándoklat alatt idejönnek a palotába. Két hétig együtt leszünk. Nekik sem árt egy kicsit a levegőváltás.

Erre elvigyorodom, mert Rijád egyik szegletében ugyanolyan száraz és sivatagi a levegő, mint a másokban.

– Mondd meg nekik, hogy csókolom őket.

– Megmondom, Gamal!

Elhallgat, szinte biztos vagyok benne, mi lesz a következő mondanivalója.

– Ha ott végzel, azonnal gyere haza! Nem halogathatod tovább az esküvőt! Yasmin családja kezdi nehezményezni a távolságodat!

Nem tévedtem. Anyám mindig előhozakodik az esküvő kérdésével, bár igazság szerint magam sem tudom, miért húzódtott így el ez az egész. Yasmin húszéves, és az első feleségjelöltem. Tizenhat éves volt, amikor a két család nyélbe ütötte az üzletet, azóta húzódik az esküvő. Én huszonkét éves voltam akkor, és nem ellenkeztem

a választott ellen, mert csinosnak találtam. Mindössze egyszer láthattam az arcát, de az elég volt, hogy ne tiltakozzam. Családom hosszasan könyörgött a menyasszony szüleinek egy személyes találkozás miatt. A mi országunkban általában csak az esküvőn látja a férj a feleség teljes arcát, de a nyugati szokások hozzánk is beszivárognak. Nálunk is fenyegetően veti meg lábát a technika, és ez lehetővé teszi a fiataloknak a kapcsolattartást online. Fiatalok titokban képeket küldözgetnek egymásnak magukról, de általában választanak maguknak egy közvetítőt a baráti társaságból vagy a rokonságból a lebukás veszélye miatt. Egyre több család egyezik bele a fiatalok házasság előtti találkozásába, persze csak felügyelet mellett. Az említett feleségjelöltet anyám és nénikéim nézték ki nekem, apám pedig megfelelőnek tartotta a család anyagi helyzetét. Én nem hagytam figyelmen kívül a külsőségeket sem, ezért intéztem úgy, hogy legalább egyszer láthassam. Anyám mindig azt szajkózta, higgyek neki, mert ő aztán állítja: gyönyörű lány Yasmin. Hittem, de kötöttem az ebet a karóhoz. Apám párszor rám mordult, mégis minnek a szép feleség, amikor teli van arannyal! Bár a szépség nálunk nagyon fontos, de úgyis annyi szeretőt tarthatok, amennyit csak akarok. Én azonban el sem tudtam képzelni, hogy nekem nem tetsző nőhöz nyúljak. Szóval győztem.

Yasmin magas termetű, világos bőrű és gyönyörű őzikebarna szemei vannak. Hosszú fekete haja csillogására is tisztán emlékszem. Azóta csak fátyolban láttam őt, így arcának emléke már kezd megfakulni elmémben. A mai napig szűz, arra vár, hogy a feleségem legyen és fiúkat szüljön nekem. Gazdag kereskedőcsaládból származik, már az is meglepetés volt, hogy nem egy távoli unokatestvéremet akarják rám sózni. Apja öröme határtalan volt a frigyünk lehetőségétől. Még arra is rávette a lányát, ne tiltakozzon az esetleges többnejűség ellen. Beleegyezett. Ez pedig azt jelenti, nem ragaszkodik hozzá, hogy ő legyen az egyetlen feleségem. Egy muszlim nő az esküvője előtt közölheti az igényét a férjével, de ez elég ritkán fordul elő. Viszont ha közli, akkor a férfinak kötelessége figyelembe venni az óhajt.

– Rendben! Nem tudom, mikor megyek haza, de azt megígérem, hogy nem mozdulok ki Rijádból addig, míg nőül nem veszem Yasmint!

– Megígéred?

– Most mondtam, anya! Megígérem!

Újra átszalad az agyamon, hogy Yasmin még mindig szűz, ezért határozottan szívesen mennék haza ebben a pillanatban.

Tuti, hogy minél előbb feleségül veszem!

– Közölhetem a családjával a jó hírt? – érsködik tovább.

Szaúd-Arábiában a család idősebb nőtagjai készítik fel a fiatal lányokat a menyegzőre. Ők szervezik meg a lakodalmat is, ezért sejtem, mire céloz. Egy időpontot akar kicsikarni belőlem.

– Közölheted. Időpontot azonban nem tudok mondani. Fogalmam sincs, mikor zárom le ezt az üzletet.

– Rendben, fiam! Nagyon vigyázz magadra, és mielőbb térj haza. Allah legyen veled!

Mikor leteszi a telefont, ritka szarul érzem magam. Utálom távoli helyről felhívni a családomat. Emír mindig kiröhög, mert azt mondja, úgy viselkedem, mint egy személyiségzavaros. Mindenkit szívatok, dirigálok, szórom a pénzt, alázom az amerikaiakat meg az európaiakat, miközben egy telefonbeszélgetéstől összeszorul a szívem.

Ránézek az órára, tizenegy óra. Fogalmam sincs, mennyivel előbb kell elindulni a tárgyalásra. Ezt a bizonyos Budapestet egyáltalán nem ismerem. Felemelem a szállodai telefont, és a recepciót hívom. Magyarul szól bele egy hang.

– Recepció, miben segíthetek?

Nem értek egy szót sem, ezért határozottan, angolul válaszolok a cetlimre meredve.

– Huszár Bálinttal akarok beszélni.

– Máris adom! – angolra vált a beszéd.

Pár másodperc elteltével már az ismerős hang szól bele.

– Parancsoljon, Szudairi úr!

Nagyon bírom ezt a Bálintot! Tudja, hogy én parancsolni szoktam!

– Ma háromra kell mennem arra a bizonyos tárgyalásra. Szeretném újra igénybe venni a sofőrt – ráérzek, hogy kifejezetten szívességet kérek, ezért kicsit bekeményítetek. Egy arab herceg nem kér szívességet. – Szóval közölje a sofőrrel a címet és az időpontot, amit Emír al-Hatamtól kérhet el!

– Rendben.

Csak ennyi a felelet, úgyhogy megelégedetten teszem le a kagylót. Nincs kedvem Emírrrel beszélni, ezért egy SMS-t küldök neki a következő szöveggel:

„A megbeszélésre tobéban gyere!”

Csak komoly tárgyalásokra szoktam felvenni a népviseletet, meg akkor, ha valami egészen más a célom. A legtöbb ember megveti a világunkat, a nők bugyija mégis nedves lesz, ha egy arab férfit látnak meg, aki ruházatával hirdeti hovatartozását és státuszát a világban. Én ma hirdetni fogom. Már csak azért is, mert nem szeretnék félreértéseket. Fogalmam sincs az itteni kultúráról és rangokról, így jobbnak látom, ha nem vegyülök közéjük. A tény, hogy a kis tolmácsot is zavarba akarom hozni, már mellékes.

Az egész vallásunk miatt lenézik a világunkat, úgy, ahogy az európai nők lesajnálják a muszlim nőket. Pedig nagy hibát követnek el. Ha valakit szeret az isten, akkor azok a muszlim nők. Persze elismerem, életük merőben más az e világitól, de azért vannak kedvező szempontok is. A mi asszonyainknak nem kell dolgozniuk, a férfiak kötelessége eltartani őket. Ha egy nő mégis munkába áll, a keresetét nem kell a családi költségvetésbe tennie, azt teljes egészében magára költetheti. A ruházat sincs olyan szigorúan megfogalmazva, mint ahogy azt a sok tudatlan gondolja. A királyságban sincs egyértelmű törvény a női ruházatra, de hazámban nagyon szigorúan ragaszkodunk az öltözködési hagyományokhoz. És ezzel már ki is mondtam a lényegét. A hagyomány! A vallásnak ehhez semmi köze! Csupán annyit kér a Korán, hogy egy nő sose legyen kihívó. A szent írás egyetlen sora sem említi, hogy a nőknek a teljes arcukat el kell fedniük. Azt hiszem, az arab nők megfelelően ráéreztek arra, hogy ez a burok körülöttük a legmegfelelőbb szexepil. Végül is melyik az izgatóbb? Egy mindent megmutató nő, vagy egy rejtelmekkel teli női alak, ami felfedezésre vár, és csak elképzelni tudod, mi lapul a ruha alatt? Vajon mi a megalázóbb? Reklámokban mutogatni meztelen nőket, vagy megbecsülni őket, mint egy drágakövet, amihez nem érhet akárki? Szíve szerint döntse el mindenki.

Ezenkívül nem elhanyagolandó az sem, hogy nagyon is sokat megmutat az, mit visel az illető. Hirdeti anyagi helyzetét, családi

állapotát, sőt, a sivatagi szél meg a napsütés ellen is jól jönnek a kendők. A leggazdagabb asszonyok kendői drágakövekkel vannak díszítve. Egy muszlim nő képes úgy kisminkelni a szemét, hogy attól minden gondolat végigszáguld egy férfi agyán, csak éppen az elnyomás nem.

Tehát összefoglalva: nem a vallásunk miatt öltöznek a muszlim nők úgy, ahogy, hanem a hagyományok miatt! És a marhára civilizált népeknél, úgy látszik, elképzelhetetlen, hogy vannak emberek, akik még kapaszkodnak a gyökerekbe. Szerintem, ha Maysa húgomnak megtiltanák, hogy elfedje arcát, talán sosem lépne ki többet az utcára. Önszántából teszi. Úgy, ahogy rengeteg más nő is. Sok országban járnak már fedetlenül a nők, az az ő döntésük. És vannak olyan országok is, ahol már eltépték a láncokat, mégis rejtegetik a bájaikat a nők.

Én az arab ruháimat az utazás során mindig külön bőröndben tartom, gondosan becsomagolva. A legdrágább szövetből készülnek, áruk egy szuper exkluzív ruha árával vetekszik.

A hófehéret választom, ugyanolyan shemaggal, ami a fejre helyezendő kendőt jelenti. Jól fog menni a bőrömhöz, és a kis vörös is majd meglepődik. Az anyag elég gyűrött, ezért ismét ráparancsolok Bálintra: vasaltassa ki! Azonnal ugrik, és fél óra múlva már vissza is tér a tökéletesre vasalt ruhadarabbal. Közben kapok egy beleegyező SMS-t Emírtől.

Bekapcsolom a tévét, itt is be van állítva az al-Dzsazíra. Az éjjeliszekrény fiókjában prospektusokat találok a város épületeiről, át is lapozom gyorsan. Amerikában sosem érdekelnek a műemlékek, múzeumok vagy kultúrák, bár az is igaz, hogy szerintem Amerikának nincs is kultúrája. Mindenféle szedett-vedett népből áll. Ez az ország másnak tűnik. Európát egyébként egy fokkal jobbnak találok az USA-nál, de azt nem mondhatom, hogy szeretem. Ez a Magyarország viszont kifejezetten tetszik. Eddig. Az is megfordul a fejemben, hogy csak a tolmács miatt van így, de kikergetem az agyamból.

Mi a francért jut állandóan eszembe?

Még úgyis jövök neki egygel, amiért kifizette a kávéját.

Egész jól elütöm az időt, úgy érzem, készülődni kéne. A zuhany és az ima után felöltözöm, és minden apróságot elintézek

magamon. Rendelek valami ehetőfélét, amit a szobámban fogyasztok el.

Nem borotválkozom meg, csak megigazítom a szőrzetem szélét. Ma arabnak akarok tűnni, és az arab férfiak általában szakállasak. Elvagyorodom, mert én sosem vagyok hosszú szakállas, úgy, ahogy most sem. Borostás. Inkább ezt mondanám. Az éles kontúrok ápoltságot kölcsönöznek ennek a borostának.

Felteszem a fejemre a shemagot, amit fekete nehezékkal, a krika alakú ogallal szorítok le. Tetszem magamnak, de megadom az utolsó döfést. Armanit teszek föl, a napszemüveg és a népi viselet egyesítése felháborítóan nyálcsurgatóvá teszi majd a magyar nőket.

Mire kész vagyok, kopognak az ajtón. Kinyitom, Bálint áll előttem. Meglepődöm, mert Emírt vártam, de nincs lehetőségem mondani semmit, mert a tekintetétől, majdnem elröhögöm magam. Úgy néz, mintha isten lennék.

Mikor rájön, hogy felettebb idióta pofát vághat, zavartan kezd beszélni.

– Hatam úr már lent várja önt. A sofőr is készen áll az indulásra. Városunkban gyakran fordulnak elő forgalmi fennakadások, ezért én azt tanácsolom, induljanak el.

Tetszik a modora. Csak bólintok és már lépek is ki az ajtón. Rohan előttem. Biztos alig várja, hogy ajtóval találjuk szembe magunkat, amit kinyithat nekem.

Emír is lent van, hasonlóan néz ki, mint én, bár ő nem a fehér színt választotta, hanem a halványsárgát. A fejkendője azonban neki is fehér, és a napszemüvege is a kezében van.

Odasiet elém, miközben felém nyújtja azt a bizonyos megbízási szerződést, amit a tolmács adott.

– Ezt még nem írtad alá. Tudod, a kicsike kérte, hogy vigyük ezt is.

Hülye ez az Emír? Mintha nem ismerne.

Ő is ráérez az abszurd helyzetre, ezért visszatuszkolja a lapot a mappába, és a hóna alá csapja. Elindulunk kifelé, szinte vigyázzban állnak az emberek, akik előtt elhaladunk. Egy férfi alig láthatóan lebiccenti a fejét. Talán muszlim, ezért visszabiccentek neki.

A sofőr – akinek a nevét már elfelejtettem – úgy támaszkodik az autómnak, mintha az övé lenne.

Tuti kirúgom a lábát alóla.

– Emlékszel a nevére ennek a majomnak? – kérdezem arabul Emírtől.

– Atala.

Ebből beugrik, hogy Attila.

– Amint teheted, beszélj ezzel az Attilával!

Emír pontosan tudja, mire célzok. Nem kérdez vissza. Azt is tudja, hogy üzleti tárgyalások előtt sosem megyek bele konfliktusokba, mert a józanság a megbeszélések alatt elengedhetetlen. Ha engem felidegesít valami, akkor elég lassan nyugszom le. Így inkább nem hagyom magam felbosszantani.

Egy jó pont azért jár Attilának, mert kinyitja nekünk az ajtót. Hosszan a szemébe nézek, miközben beszállni készülök. Megemelem a napszemüvegem, és a pillantását keresem. Szégyennel telve süti le a szemét.

Oké. Nem lesz probléma. Előbb-utóbb ráérez, hol a helye!

Sietve bepattan ő is, és elindul. Zavarodott a helyzet miatt, ezért azonnal beszélni kezd.

– Nincs messze a cél. Csak két-három kilométer.

Először azt hiszem, rosszul hallok, de Emír képe rádöbent, nagyon is jó a fülem. Szaúd-Arábiában végtelen távolságok vannak, itt meg még három kilométert sem kell autóznom egy tárgyalás miatt. A királyságban nélkülözhetetlen az autó, éppen ezek miatt a távolságok miatt.

Úgy érzem, korán indultunk, de gyorsan rájövök, hogy nem így van. Miután megkerüljük a füves teret, kiérünk az útra. Autók hosszú sora hirdeti a várakozási időt. Idegesen hátravetem magam.

Ha most a kis tolmács megint előbb ér oda, és a szememre veti a pontatlanságom, porig alázom a hazáját. Legalábbis a közlekedést!

A sofőr sajnálkozva néz a visszapillantóba.

– Oda fogunk érni, ne aggódjon!

Ezzel az egy mondatával lerombolja minden eddigi ellenszenvemet. Kezdek bízni benne.

Amennyire bír, szlalomba kezd, és a dudát is elég intenzíven használja. Van, aki félreáll, de legtöbben csak a kezüket emelgetik. A hazámban levágtatnám a karjukat a húzásuk miatt. De ez nem a hazám!

Bérházak magasodnak az út mellett, de ezt elég gyorsan fasor váltja fel. A sofőr lassít, próbál félreállni. Először csak sejtem, hogy megérkeztünk, de aztán meglátom az út szélén álldogáló „Csillát”.

A picsába! Gyorsabb volt!

Azonnal az órára nézek, már öt percet késtünk, mégsem neheztelek Attilára. Még egy köszönöm is elhagyja a számát, amikor kinyitja nekem az ajtót.

Nem a nőt nézem, hanem a mellette elhaladó embereket. Minden férfi erősen végigméri, ki szeretném belezni őket.

Ezek nem tudják, hogy ezt a nőt nekem kell megdugnom?

Végre kezdem magamra vonni az emberek figyelmét. Az autók lassítanak, és nincs olyan, aki ne fordulna utánunk. Attila előresietve terelget a helyes irányba.

A tolmácscsaj ugyanabban a ruhában van, de összefogta a haját szoros kontyba a tarkójánál.

Ezt nem hiszem el!

Ő át sem öltözött, én meg díszarabba vágtam magam!

Mégis gyönyörűnek látom. Ugyanúgy nála van a piros irattás-kája. A piros körömcipője messziről virít a testszínű harisnyáján. Pici gyöngy fülbevaló van a fülében. Mikor odaérünk, várom a támadást, de nem teszi. Mindössze egy pillantást vet az órájára, már nem mintha az idő érdekelné. Látszik, hogy talajon van. Nem számított rá, hogy ilyen ruhában leszek.

Igen, bogaram! Ez Gamal bácsi!

Alig bírom visszatartani a vigyomat, Emír nem is teszi. Örülök, amiért rajtam van a napszemüveg, mert így kedvemre bámulhatom minden egyes porcikáját. Végre összeszedi magát, és rám néz.

Most én bénulok meg.

A nézése szemtelen, a hangja pedig határozott. Nem üdvözljük egymást hangosan, mindketten csak biccentünk.

– Elintéztem a formaságokat. Ebbe az épületbe kell bemennünk – mutat a háta mögé. – A másodikon van az iroda, ott már várnak minket.

Azonnal megindul, mi meg szorosan a nyomában lihegünk. Emír hangosan sóhajt egyet, de ezt senki sem veszi tudomásul. Attila visszasétált a kocsihoz, és szorgalmasan várakozik.

Felmegyünk a második emeletre. Lift nincs, úgyhogy gyalog. A pofámról lesül a bőr. Én nem szoktam lépcsőzni! Csak egyvalami miatt élvezem, az pedig az, hogy a vöröske előttem riszálja a popóját.

Minden érdekel, csak az üzlet nem!

Megáll egy ajtó előtt, aztán kopogás nélkül sétál be. Követjük. Minden létező ember felpattan, és méltóságteljesen néz ránk.

A tolmács magyarul kezd beszélni az idegennel, aki elénk siet. A férfi a kezét nyújtja felém. Angolul beszél, így örömmel nyugtázom, hogy talán nélkülözhető lesz ma a csaj. Ha őt kell hallgatnom, eltereli a gondolataimat.

– Nagyon örülök, hogy ellátogatott a hazámba, Szudairi úr! Kelemen Gábor vagyok, a cég vezérigazgatója – kezd bele, miközben beljebb irányít egy nagyobb terembe.

A fickó középmagasnak mondható, le kell nézнем rá. A feje búbján már kopaszodik, körülbelül ötvenéves lehet. Át is fut az agyamon, hogy apám mennyivel jobban néz ki. Öltönyben van, és látszik rajta az ideg. Nem nézett utána, miként is kell viselkedni egy arab jelenlétében, de ezt most nem teszem szóvá.

Én is bemutatkozom, majd bemutatom Emírt is. Majdnem bemutatom a tolmácsot is, de inkább hátat fordítok neki, már csak azért is, mert a nevét biztos nem tudnám kimondani. Mikor megvagyunk a formaságokkal, leülünk.

A szoba kellemesen tágas, nyílik egy másik ajtó is belőle. Mindenféle poszterek vannak a falon, autók képével. Az asztalon papírok hevernek rendszerezve. Három bőrfotel van bekészítve és több szék. Gondolom a foteleket külön nekünk hozatták be. A padló fából van, és az egész szobának különös az illata. Szegényes a környezet, de úgy vagyok vele, hogy ez a pacák sosem árult zsákbamacskát. Mikor megkeresett, már akkor közölte, hogy a magyarországi viszonyok nem túl kedvezőek mostanság.

Hirtelen azt sem értem, mit keresek én itt, és mit akarok az autógyártó-piactól?

Bejön egy formás lábú titkárnő, és kávé meg vizet pakol ki az asztalra. Belátok a helyiségbe, ahonnan kijött, amolyan konyhaféle. Erősen érződik a kávéillat. Nem tudom, miért hiszik azt az arabokról, hogy folyton feketét isznak, ugyanis ez nem igaz.

Sokkal inkább szoktunk teázni. És azt sem tesszük egyszerűen. A legnagyobb kánikulában is forrón isszuk a teát! Na, ezek tuti nincsenek tisztában ezzel!

Eszembe jut apám megjegyzése a magyar nőkről. Azt mondta, ők a legszebb nők a világon. Nem mondott hülyeséget, mert még ezt a kis titkárnőt is szívesen döngetném. Rám is vigyorog, én meg, nem tudom, miért, de gyorsan a tolmácsra kapom a fejem, hogy látja-e a kihívó viselkedést.

A papírjait bújja, rám sem hederít. Valószínűleg már rájött, hogy nem lesz sok dolga. Vad jegyzetelésbe kezd, lábait keresztbe teszi. A ruhája majd szétcsattan alakján, a harisnya végződése átüt a combjánál.

A kurva életbe!

Ideges fészkelődésbe kezdek, és most már nemcsak a hatás miatt találok jó választásnak a ruházatomat, hanem amiatt is, mert mindent eltakar. Emír szeme is folyton a vöröskére vándorol, kezdek ideges lenni. Mikor már látom, hogy kezdi szemtelenül nem zavartatni magát, láthatóan felé fordulok. Ismer már. Tudja, mit jelent a nézése. Annyira azonban nem ismer, hogy tudja, miért parancsolom helyére a vágyait. Tudja, nekem az üzlet mindennél fontosabb. Még a nőknél is. Én meg kezdek kételkedni magamban, mert az üzlet most kivételesen marhára nem érdekel.

A bizonyos vezérigazgató egyfolytában beszél valamit, ekkor jövök rá, hogy fogalmam sincs, miről van szó. Körbenézek, ki is láthatja még a nem létező értelmet rajtam, de nincs kedvezőtlen benyomás.

– Engedje meg, hogy átadjam a kimutatásainkat az előző félévről. Benne foglaltatik minden adat részletesen. Hány alkalmazottunk van az országban, és milyen ütemben bocsátjuk ki az autókat a gyártósorról.

Ez egy idióta! Kit érdekelnek a kibaszott kimutatásai? Én azt hittem, kicsit kerekesebb lesz ez a beszélgetés. Gondolja, hogy tudom, mennyi idő alatt készül el egy autó? Én csak azt tudom, hogy három-négy hónapnál tovább nem használom őket. Persze kivételek a külföldi autóim. Ami most a seggem alatt van, már az is fél éve a birtokomban van. Ideje lecserélni!

Mindenesetre a szőke, szép lábú titkárnő odasétál hozzám egy csomó papírral, és felém nyújtja. Szívesen megrántanám a karját,

amitől az ölembe huppanna, de ehelyett még a papírért sem nyúlok oda.

Az istenért! Miért vesznek itt részt üzleti tárgyaláson nők?

Emír ugyanúgy képtelen koncentrálni, mint én. Közös a kó-dunk!

– Ne haragudjon, de engem nem érdekel a kimutatás.

Sőt, egyáltalán nem érdekel semmi ezen az isten háta mögötti helyen!

Látom a meglepődött fejezet, ezért sietve folytatom.

– Szeretném, ha töményen és lényegre törően csak a pénzről beszélnének!

Mindenki rám néz, még a tolmácscsaj is, amitől csakis egyva-lami jut eszembe:

„Igen, gidácskám! Veled is fogok kemény anyagiakról beszélni!”

Az igazgató fészkelődni kezd, miközben várakozásteljesen a titkárnőre néz, aki ki is oson. Fellelegzek, végre elkezdem latolgatni az esélyeimet ebben a különös országban.

Egyáltalán mi van itt? Demokrácia?

Mindig idegesítenek az esélyegyenlőséget hirdető helyek! Az én országomban abszolút monarchia van, ami kitűnően működik. A királynak mindenhez joga van, és ő maga a törvény. Pontosabban mondva országunk törvényének alapjait a Korán adja és a saria*. Az utóbbi években mindez csak annyiban változott meg, hogy a királyi családnak egyetértésben szükséges vezetnie Szaúd-Arábiát a vallási vezetőkkel, valamint a szintén királyi családból származó Miniszterek Tanácsával.

Az már világossá vált, hogy ebben a bizonyos Magyarországon a nők ugyanúgy tanulnak és dolgoznak, mint a férfiak. A többit elképzelni sem tudom.

– A levélváltásunkkor csak annyit fogalmazott meg, hogy szeretné, ha üzleti kapcsolatba lépnénk – vágok bele a feszült levegőbe hangommal. – Szeretném, ha részletezné, ez mit takar!

– A Győrben lévő autógyárunkat szeretnénk bővíteni. A gazda-ság kezd fellendülni, ezért újabb csarnokok építésére van szükség.

* Szűk értelmezésben: iszlám jogrend.

Fogalmam sincs, hova akar kilyukadni, mert én az olajban vagyok otthon. Az építőbizniszben csak az olajtornyok megépítése érdekel.

– Mekkora anyagi támogatásra számít?

Kérdezem csípőből, mert most már tutira veszem, hogy csakis anyagilag támogathatom őket. Azt még nem tudom, mit kaphatok cserébe, és hol itt nekem a befektetés, de nincs kedvem egy bunkó sivatagi beduinnak tűnni.

Megfagy a levegő, a vezérigazgató mindenkire ránéz, aki a teremben van. Egy kicsit el is pirul, amire már én is kényelmetlenül kezdem érezni magam.

Most tényleg ennyire zavarban van attól, hogy kérek egy konkrét összeget?

– A befektetőinknek komoly költségvetést nyújtunk át.

Újra azokra a bizonyos papírokra mered, egyfajta jelzésként, hogy abban van a válasz. Emír megemeli a fenekét, és fölemeli az asztalról, amit a szözi titkárnő otthagzott. Belelapoz, de látszik, az agya neki sem veszi az adatokat. Felém nyújtja, én azonban nem veszem át tőle.

– Hány befektető van? – kérdezem, mert ez azért sok mindent elárul.

– Legfőbb befektetőnk a magyar állam.

Megint elhallgat, kezdek bepipulni. Remélem, nem minden szót nekem kell kihúzni belőle, mert arra nem sokáig leszek hajlandó. Nekik kell a lóvé, vagy nekem?

Ha nem beszéltem volna a németországi Audi vezetőjével, már rég felálltam volna.

Most sem teszek másként, mert elfogy a türelmem. Ahogy álló helyzetbe kerülök, Emír is fölpattan, a papírokat szorongatja a kezében. Látom, hogy nála van a tolmács megbízói szerződése is.

– Így nehéz lesz döntenem. Egyelőre időt kérek. A tanácsadóimmal átnézetem a kimutatásokat, és pár napon belül választ adok.

Szerintem egész jó fej vagyok, de a pasi arca csalódottságot mutat. Úgy tesz, mint aki nem veszi tudomásul a távozásom lehetőségét, és buzgó kínálgatásba kezd. A titkárnő is és a két másik idegen férfi is szemléli a történéseket.

– A kávé, kérem, igyák meg! Mesélek még önöknek a gyár fel-
lendüléséről és jelenlegi helyzetéről.

Majdnem visszaülök, de Csilla föláll, így én sem huppanok le.
Ösztönösen ránézek. Semmit sem árul el az arca. A tolla kapcsolóját csattogtatja és az A4-eseket simítja össze. Emír indul meg
elsőnek, az egyik fickó odaugrik az ajtóhoz kinyitni azt. Rokonom
lenézően futtatja rajta végig a szemeit.

Én még odalépek a vezérhez, és bár ilyen ritkán teszek, kezét
nyújtok neki.

– Vizionlátásra! Hamarosan jelentkezem.

Meglepetésemre rámarkol az egész alkaromra, ahogy egy arab
tenné. Jár a pont neki érte, és azért is, mert érzi, hogy fölösleges
tovább marasztalni. Elbúcsúzom a többi férfitől is, és a titkárnőt
levegőnek nézve viharzok ki.

Talán neki is köszönnöm kellett volna?

Emír megy lefelől, én középen, a tolmács leghátul. Alig vártam,
hogy újra lépcsőzzünk, erre meg elé kerülök.

Barom vagyok. Miért nem engedtem előre?

Mikor kiérünk az épületből, Emír dühös arccal fordul felém.
Arabul kezd beszélni.

– Remélem, nem mondd komolyan, hogy ezért repültünk ide!
Mi volt ez? Nem is figyeltél a pasira!

Igaza van. Valóban képtelen voltam koncentrálni, és nem tu-
dom, ennek az volt-e az oka, hogy teszek a befektetésre, vagy a düh,
amiért nő is jelen van. Aztán nyelek párat, mert rájövök, bizony
az én kis tolmácsom is nőnemű, így nem neheztelhetek a fogadó-
bizottságra a titkárnő miatt.

– Csettintettek neked, te meg iderohansz?

Emír továbbra is pipa. Idegesen szellőzteti bőrét a tobéja alatt.
Csilla zavartan álldogál mellettünk, mivel egy szót sem ért a be-
szélgetésünkből.

Ott terem mellettünk Attila, és udvariasan vár, hogy miben
segíthet. Nem segíthet semmiben, ezért nem méltatom figyelemre.

Emírnek mindenben igaza van. A nyitottságom most hátrány-
nak bizonyul. Új üzletbe akarok vágni, de azért nem árt a szemem
is nyitva tartani. Latolgom annak lehetőségét, hogy ideutaztatom

apám egyik szakértőjét, de akkor csak gúnyosan megjegyzné: „Én megmondtam, fiam!”

– Átnézem a papírokat, és majd döntök! Mi bajod van ezzel?

– Átnézed? És mégis mikor? Meg hogyan? Meddig akarsz itt lenni? Hetekig? Semmit sem értesz ezekből a számokból! – lóbálja meg a paksamétát.

Átlépte a határt, úgyhogy reagálok a megfelelő módon. Lefelé kényszerítem a kezét, amire ő szinte vigyázzba áll.

– Ne pattogj itt nekem! Rémlik, ki vagy te? És az, hogy ki vagyok én?

Bólint, látszik a fején, cseppet sem bántódott meg. Tudom, pár másodperc elég, és már tudomásul is veszi, úgyis az van, amit én akarok. Megsajnálom őt. Talán hiányzik a családja, bár ez elég valószínűtlen, mert Emír nagyon is szeret a világban szaladgálni. Szerintem csak a zarándoklat elmulasztása miatt neheztel rám.

– Nyugi, jól fogod érezni magad. Ma kapsz tőlem egy kis ajándékot.

Felcsillan a szeme, biztos benne, hogy nőre gondolok. És tényleg. Emírrrel kapcsolatban mégis milyen más ajándéokra gondolhatnék?

* * *

Attila megindul az autó felé, mi pedig követjük. A hatás megint ugyanaz: leesett állal bámulnak az emberek. Az idejövételnél élveztem, de most már kicsit zavar.

Odaérve az autómhoz, szó nélkül ülnék be, de Csilla megállít a mozdulatban.

– Elnézést, Szudairi úr, de nem beszéltük meg a megbízási szerződésemet.

Olyan csönd kerekedik, hogy még az autók zaja is semmivé foszlik. Nem olyan határozott a hangja, mint érkezésünkkor, valószínűleg érzi, hogy nem kéne előhozakodnia a témával. Emír is megáll a mozdulatban. Nekidől a kocsinak, és vigyorra húzza a száját. A rossz hangulata tovaillan, biztos benne, hogy helyére teszem a kis magyar amazont.

Én azonban nem tudok válaszolni, csak állok, és figyelem őt. Az arca elpirul a pillantásomtól, nekem meg beindul a fantáziám. Meg a vérkeringésem is, ami egyenesen a farkamba löki a testem összes vérkészletét. Annyira ártatlan feje van, mint egy szűznek, pedig tudom, hogy már nem az. Ezen a vidéken nem várnak sokáig a nők, míg odadobják magukat prédaként.

Kezd kínossá és fenyegetővé válni a hallgatásom, ezért Emír kiveszi az említett szerződést, és felém nyújtja. Elveszem, és a szememmel intek neki, hogy szálljon be a kocsiba. Nem engedelmességek azonnal, ezért odaszólok neki arabul.

– Beszállnál az autóba?

Azonnal teszi, amit kérek. Közelebb lépek Csillához, de ő ugyanolyan gyorsan lép hátrább. Egy picit begurulok, mert olyan, mintha undorítónak találna. Pedig tudom, hogy nem talál annak. A nők minden rezdülését ismerem, és ez a cica akármennyire is próbálja palástolni, nem az undor miatt akar menekülni a közelemből.

– Miért olyan fontos magának ez a papír? – kérdezem, mert jobb nem jut az eszembe.

– Nálunk szigorú munkaügyi törvények vannak érvényben. Ha nem írja alá azt a papírt, olyan, mintha feketén dolgoznék.

Mi van?

– Feketén? – kérdezek vissza valóban értetlenül.

– Úgy értem, nem hivatalosan – válaszolja, miközben megigazítja a gyöngyöt a fülében.

– Nem hivatalosan? – ezt sem igazán értem, de valahogy most saját magamat érzem ezért hülyének.

Az újabb kérdésre zavarba jön, majd úgy válaszol, hogy attól már tényleg tudatlannak érzem magam.

– Mindegy. Írja alá, kérem! Csak ennyit akarok!

Te meg csak pucsíts be nekem! Ennyit akarok!

Fel tudnék robbanni, de egész jól palástolom. Emír megkocogtatja az ablakot, de én oda sem nézek.

– Mi van, ha nem írom alá?

Le-föl méreget, a válaszon gondolkodik. Vagy talán azon, voltaképpen mit is érez irántam, mert az tuti, hogy már régóta nem vagyok közömbös neki. Kábé azóta, amióta meglátott.

– Akkor nem dolgozhatok magának.

Hát ez nyomós érv.

Körbenézek, miképp is írhatnék alá egy hivatalos papírt az utcán. És persze azt sem felejttem el, hogy szaúdi hercegként nem firkantom oda akárhová a nevem.

– Kicsit jobb körülmények között szoktam szignózni.

– Én mondtam, hogy olvassa el a szállodában, és úgy jöjjön, hogy alá van írva!

Elönti a fos a fejemet. Nem is dolgozott!

– Gyanítom, munkáról van benne szó – bólint, pont ezt vártam.

– Maga azonban nem túl sokat dolgozott – nem bírom ki, muszáj elejtenem egy gúnyos vigyort.

Válaszul felém nyújtja azt a papírt, amire firkált a tárgyalás alatt.

– Minden egyes szót lejegyeztem. Angolul. Ez segít majd az üzleti döntésében, ha valami esetleg elkerülte volna a figyelmét. Úgy gondolom, igenis dolgoztam.

Kezd felülkerekedni, és én ezt csakis egyetlen helyzetben tudom elképzelni. Szex közben.

Képtelen vagyok megszólalni, mert ha megtenném, nagyon csúnya szavak hagynák el a számat. Kiveszem a kezéből a papírt, és belenézek.

Két oldalt írt, nem túl olvashatóan, de valóban szóról szóra.

– Mi lenne, ha megadnánk a módját ennek az aláírásnak? – Csak kérdően felhúzza a szemöldökét, ezért folytatom. – Ígérem, estére tüzetesen átolvasom, és alá is írom. Vacsora közben pedig odaadom magának!

A rohadt életbe! Mi a lófaszt csinálsz, Gamal? Vacsorázni hívsz egy szukát? Gamal al-Szudairi nem szokott vacsorázgatni nőekkel!

Kifejezetten azt szeretném, ha nemet válaszolna, de ő vissza-kérdez.

– Azt szeretné, ha magával vacsoráznék?

Szeretné a franc! Én csak meg akarlak dönteni!

– Szerintem mindketten túl jól beszéljük az angolt, hogy félreértsük egymást!

Allah! Add, hogy nemet mondjon!

– Megígéri, hogy aláírja? Szükségem van a munkára! És a pénzre.

A legszívesebben előrántanék egy köteg pénzt, és közölném vele, hogy mind az övé, csak csinálja, amit mondok. A hangja azonban nagyon szelíd. Képtelen vagyok a lelkébe gázolni.

– Megígérem.

Akármit megígérek neked, csak a vacsorára ne mondj igent! Hogy a picsába fogok én egy nővel vacsorázni?

– Rendben!

Hatalmas kő zuhan le a szívemről. Azt akartam, hogy nemet mondjon, de a „rendben” mégis határozottan nyugalommal tölt el.

Össze kell magamat szedni, mert darabokban vagyok. Talán nem is a csajtól, hanem a saját hülyeségemtől.

– Akkor ma este nyolcra legyen a szállodában!

Már fordulok is az ajtóhoz, de megint közbeszól.

– Várjon! A mai nap nem jó. Áttehetnénk holnap estére? Addig úgysem szükséges dolgoznom. A legközelebbi találkozó úgyis csak pár nap múlva lesz.

Elképzelem, ahogy elkapom a fejét, és jó mélyen a szemébe nézek, miközben azt ordítom, hogy:

„Anyáddal szórakozzál!”

Ehelyett azonban csak egy mondattal toldom meg, amire ő bólint.

– Akkor holnap este nyolckor.

Ahogy beülök, már indul is, hátra sem néz. Figyelem a távolodó popóját, miközben az zakatol az agyamban, hogy úgy, ahogy ezt a nőt fogom megdugni, nem dugtam még meg senkit. Össze fogom törni. Szó szerint. Nem viselkedhet így velem, és én ezt meg fogom tanítani neki! Porig alázom majd, amiért szegyetlenülül sokat fizetek neki.

Szóval szükséged van a pénzre! Megkapod!

Emír látja, hogy majd szétrobbanok.

– Mi van?

– Ha visszaértünk, azonnal szólj Ibrahimnak! Nőt akarok! Legalább tízet. Luxuskurvákat. Válogatni akarok!

Emír egy pillanatra elméláz, majd félvagyorral teszi hozzá.

– Gondolom, legyen közöttte vörös is!

Ha kíváncsi vagy a folytatásra is,
keresd a könyvesboltokban,
vagy 15% kedvezménnyel
megvásárolhatod a könyvet
a Bookline és Líra webáruházakban.

bookline

http://bookline.hu/product/home.action?_v=Borsa_Brown_Az_Arab_Szenvedely_es_erotika_a_Kelet_kapujaban&id=280920&-type=22

 lira.hu

<http://www.lira.hu/hu/konyv/szepirodalom/felnottirodalom/regenyek/az-arab>
